

کتاب السکر امیکا

لکھنؤ: برائے خزانہ
Ketaabton.com

فهرست

مخ	سرلیک
۷	د کتاب پېژندنه
۸	د لیکوال پېژندنه
۹	د موندلو درک
۱۰	خصوصي مننه
۱۱	تړون
۱۲	خپلې خبرې
۱۷	سریزه (د سحرامید) عزیز قریشي
۲۱	سریزه (د آبراش خټک شاعري) رحمت شاه سائل
۲۸	نعت شریف
۳۰	دعا
۳۱	بغاوت
۳۲	غزل (د شین غره په سر تپه شوم چې خیبر ته ورسي)
۳۴	غزل (زه خو وایم ځان مې بې اوزرې مې بې، وایه کنه ته چې بې که نه مې بې)
۳۵	غزل (لواغراو خړ خیبر چې یادومه په غزل کښې)
۳۷	غمونه
۳۹	اخلاق
۴۰	غزل (دا چې په ما پورې خدا کوي دابنه نه کوي)
۴۱	تذبذب

٤٢	طمع
٤٣	تېې
٤٦	غزل (چې د غضب کاته نگار وکړي، ورته به پلار د چا اظهار وکړي)
٤٧	چېلینج
٤٨	سره کلونه
٥٠	انتظار
٥١	پېغله افغانی
٥٢	غزل (نه مني قدغن زړه مې لیده غواړي)
٥٣	غزل (د رقیب گوته بر ملا مه نیسه- زړه مې د اور په لمبویا مه نیسه)
٥٤	سیم وزر
٥٥	غزل (خه دې کړم د خودې کړم داخه کوي)
٥٧	غزل (دیدنونه به نن وه شي او که نه، دا زخي زړه به مې بنه شي او که نه)
٥٩	سودا
٦١	خطا
٦٢	مسافر
٦٣	پښتو
٦٥	غزل (هغه چې په کاته شي دا زړه مې داسې داسې)
٦٦	نظم مستقبل د پاکستان
٧١	مظلوم
٧٢	غزل (هغه چې نشته ده اختر خه عجیبه غوندې دے)
٧٣	غزل (تاکه دهار د اورې نمرکړ لوخان، ما هم گن سور درون شجرکړ لوخان)

۷۴	غزل (سپرليه راشه رنگيني راوړه، مونږ له پيغام د خوشحالي راوړه)
۷۵	بندگي
۷۶	لواغر
۷۷	علم
۷۹	ستايينه
۸۰	حسد
۸۱	خُله
۸۲	خار
۸۳	غزل (نه مې غزل د مينې اوري نه تپه د مينې)
۸۵	غزل (دازړه زما مالدار دے چې نادار پکښې اوسېږي)
۸۶	سرې لمبې
۸۷	غزل (که منگلې دې هر څو کړې په اترنگ رنگ)
۸۸	ځان
۸۹	لوڅ لغړ
۹۱	صداقت
۹۲	جنت
۹۴	برخه
۹۶	اوده جذبي
۹۸	احترام
۱۰۰	اميد
۱۰۱	وچ لرگے

۱۰۲	مغلوب
۱۰۴	اسلام
۱۰۵	پټ حقيقت
۱۰۷	مقتدي او مُلا
۱۰۸	غزل (ورک مې کړي له ځانه په کاته داسې، ورک لکه د کوره پښتانه داسې)
۱۰۹	حيثيت
۱۱۰	درگوهر
۱۱۲	پنظير
۱۱۴	رڼا
۱۱۵	ژوند
۱۱۶	رحمت
۱۱۷	بڼې برنډې
۱۱۸	خزان
۱۱۹	ناشنا
۱۲۰	غزل (ټول بڼکي پسخيري د ستاحسن ته)
۱۲۱	تور خال
۱۲۳	خوکی
۱۲۵	تر مې اوبښکې
۱۲۹	قلم او خنجر
۱۳۱	همزار
۱۳۲	فولاد

۱۳۳	بخرے
۱۳۵	مېگونی شونډې
۱۳۷	دروغجن
۱۳۹	پښتنه مينه
۱۴۱	پښتون
۱۴۲	غزل (سترگې که دي سترگې خوبس ستا سترگې)
۱۴۴	فن
۱۴۶	افغان
۱۴۸	خان
۱۴۹	کفن
۱۵۱	فکروخيال
۱۵۲	چې پښتون يم
۱۵۴	رموز
۱۵۶	ملت
۱۵۸	سمندر
۱۶۰	غزل (تا که د ښوڅوکې تېرې کړلې، ما هم ورته ځوانې حوصلې کړلې)
۱۶۲	دسرولی
۱۶۳	خوشحال خان
۱۶۴	غزل (دا چې ستا د زني په سر زخه ده، خوښه مې ده بې حده مې خوښه ده)
۱۶۶	نظم لېونی زلمي
۱۶۸	پښتونخوا

۱۷۰	غزل (چې په تپه مې يکه زارنه کوي، خواص خمسه به يې کارنه کوي)
۱۷۱	سېل
۱۷۴	کافر
۱۷۵	د نور محمد ملنگ صاحب د شعري مسودې د ورکېدو په حقله يو خوشعرونه
۱۷۷	شپه شروپ
۱۷۹	نظم "مور"
۱۸۲	پښتون
۱۸۳	غزل (لکه تن چې بې له سره بې معنې، داسې زه بې له دلبره بې معنې)
۱۸۵	د بقا ژوند
۱۸۶	خبرو شر
۱۹۰	غزل (خپل همت وژاړم که داسترې سفر وژاړم)

(د ڪتاب ٽول حقوق د مصنف په حق ڪنسي محفوظ دي)

د ڪتاب پيژندنه

د ڪتاب نوم	*	دسحراميد
مصنف	*	بناغلي آبراش خٲڪ
د چاپ نېټه	*	۲۰۱۷ء
تعداد	*	۵۰۰
د چاپ ځاے	*	علميه پرنٽنگ پريس پېښور (0312-0346(9103898)
ٽائيتل ڊيزاين	*	عابد پرنٽرز محله جنگي پېښور
ڪمپوزنگ	*	بناغلي محمد نواب خٲڪ 0345-1933019 0314-8079217 nawabarmourer@gmail.com*
پروف ڪتنه	*	امان الله امان نور محمد ملنگ بنارس خان خٲڪ

دلیکوال پښندنه

د لیکوال نوم	*	بناغله آبراش ختک
داوسیدو ځای	*	ضلع کرک ترخه کوئی
د فون شمېره	*	0346-9728692
		0313-6994947
د پلار نوم	*	صوبیدار عالم بادشاه
د روڼو نومونه	*	عبدالرحمن دروېش
		فضل الرحمن طوفان
		مقصود الرحمن صابر
		مفتي حفيظ الرحمن
		مجاهد الرحمن مهجور
د ځامنو نومونه	*	خزيفه ختک
		سُدېس خان
		وړوکے معاذ ختک

د موندلو درک

۱. یونیورسټي بک اېجنسي خیبر بازار پېښور
۲. پښتو اکېډمي بک شاپ پېښور یونیورسټي
۳. عامر پرنټنگ اېنډ پبلېشر جنګي محله قصه خواني بازار پېښور
۴. ظفر کتاب گهر کوهاټ
۵. کوهاټ کتاب گهر کوهاټ
۶. نوید نیوز اېجنسي شنکی اډه تیري
۷. حمزه بک ډپو مېن بازار بنو دکان نمبر ۱
۸. حمزه بک ډپو ټانڅي بازار بنو دکان نمبر ۲
۹. حق بک ډپو کرک
۱۰. عامر سټېشنري کرک
۱۱. دلچسپ کتب خانه میتا خېل
۱۲. باچا خان لائبريري لتمبر کرک
۱۳. سني پرنټنگ پریس امبيري کله چوک کرک
۱۴. ساون کابي هاوس اېنډ فوټو سټېټ سروس میتا خېل
۱۵. همراز فوټو سټوډیو اینډ آن لائن سروسز میتا خېل

۱. بناغله نعيم ازاد صاحب سُهيلي پښتونخوا کوٲٲه
۲. رحمت شاه سائل باچا خان مرکز پښور
۳. بناغله سليم قرار
۴. پروفيسر عزيزالله قريشي تيري
۵. لوړ شاعر اديب آيت الله خان خٲک
۶. لوړ شاعر اديب نور محمد ملنگ (خٲک صاحب)
۷. لوړ شاعر اديب حکيم امين خٲک
۸. لوړ شاعر اديب نديم ننکيال
۹. مصور اسلام زيب
۱۰. چيرمڼ ويلج کونسل ترخه کويي حافظ سيف السلام
۱۱. قدرت علي شاه (ستر سيکتر عوامي نېشنل گوند کرک)
۱۲. اېډوڪٲ لقمان حکيم

د ستر خوشحال خان خټک

او د هر

هغه کس په نوم څوک چې زما

د لیلی وطن مجنون دے اوسر څنه یې

کوي

د ټولو نه اول زه د خپلو هغو ټولو خواږو ملګرو یو جهان مننه کوم چا چې اول زما د "سپېڅلې جذبې" په چاپ کولو کښې او اوس د بل کتاب "د سحر امید" په چاپ کولو کښې په یوه بڼه مرسته وکړه او د خپلو ټولو اتلانو او باباګانو د پاره لاس په دعایم چې پروردگار دې ورته د عقبې ټول خوندونه او لذتونه نصیب کړي. (امین)

د دې نه علاوه د خپلو درانو او قدرمنو مینه والو لوستونکو د زړه د تل نه مننه کوم چې زما د وړومي کتاب "سپېڅلې جذبې" یې حوصله افزایي او پذیرایي وکړه او زه یې د دې جوګه کړم چې یو بل کتاب چاپ کړم. زما د دې کتاب "د سحر امید" په چاپ کولو کښې زما د مینه والو لوستونکو مینه او ماته راکړې حوصله شامله ده او زه یو ځل بیا د خپلو خواږو لوستونکو نه دا هیله لرم چې زما "د سحر امید" به هم لکه د "سپېڅلې جذبې" حوصله افزایي او پذیرایي وکړي. که داسې وي نو زما دا غالب گمان دے انشاء الله زما دا ادبي سفر به هم دغسې مخ په وړاندې ګرندے روان وي او د خپلو مینه والو لوستونکو د پاره به ښکلې ښکلې فن پارې تخلیق کوم. "د سحر امید" کښې ما د هر عمر او هر مزاج خیال ساتلے دے او کوشش مې کړے

دے چې هر لوستونکے ترېنه خوند واخلي او خه نه خه استفاده ترېنه وکړي خو دا فيصله به زما لوستونکي مينه وال کوي چې زه په دې خپل کوشش کښې تر کومه حده پورې بريالۍ يم۔

دلته د يوې خبرې وضاحت کول غواړم هغه دا چې زما يو محسن د لور قامت خښتن د اهنو او سرونو شاعر نور محمد ملنگ "ختک صاحب" شعري مجموعه ورکه شوې ده۔ د دې شعري مجموعې په حقله يو لنډ شان غزل نما نظم په دې کتاب کښې ليکله شوه دے خو د خټک صاحب د دې ورکې شعري مجموعې په حقله خپلو لوستونکو ته لږ وضاحت کول ضروري گڼم۔

قدر منو نور محمد ملنگ "ختک صاحب" د پښتونخوا د سهيلي اضلاع د بنو د سيمې لور شخصيت، عظيم شاعر اديب د بناغلي غازي سيال صاحب شاگرد دے۔ خټک صاحب خپل نظمونه او غزلونه د کتاب د انتخاب د پاره د غازي سيال صاحب په خدمت کښې پېش کړي وو۔ محترم غازي سيال صاحب د دې کار تر سره کولو نه پس دا شعري مجموعه د يو بل ملگري په لاس خټک صاحب ته واپس ورلېږلې وه خو د هغه ملگري نه دا مسوده چرته په لاره کښې وغورځېده او دغه شان ورکه شوه۔ الله دې وکړي چې بېرته پيدا شي

او زمونږ لاسونو ته د کتاب په صورت کښي راوړسي۔ (امين)

ســـــتا د فـــــض له برکتـــــه

پورته لار مـــــه له بنـــــکته

زه آبراش يې چې هر پل يمه ياد کړي

خنګ کېدے شي چې يې زه کړم فراموش

بي شکه! د نظم پلار ارواښاد امين الله خاموش صاحب هغه

سپين سپېڅلے افسان دے چې د هېرولونو دے بيا په تېره تېره زما د

پاره ځکه چې نن که زه د "سپېڅلي جذبي" او "دسحراميد" مصنف يم

او يا مې دوه نوره کتابونه چاپ ته تيار دي نو دا د دې قد آور شخصيت،

د وچتې حوصلې او ژوندۍ جذبي خاوند ارواښاد امين الله خاموش

صاحب د صحبت خواږه دي چې نن پرې زما سره سره زما د مينه والو

لوستونکو خپلې هم خواږې دي۔ خاموش صاحب پخپله د يو فعال او

ژوندي تخيل څښتن وه لکه څنگه يې چې په پيرۍ کښي هم خپل

تخيل مړينې ته نه دې ورکړې هم دغسې يې زما تخيل هم تل ژوندے

ساتلے دے۔

زه به چې په سهيلي پښتونخوا کوټه کښي وم نو خاموش

صاحب به اکثر ما ته په موبايل فون باندې خپل نظمونه اورول او زما

نه به بي هم غزلونه او نظمونه اورېدل او دغه شان به يې ماته ادبي ميدان ساز کړې وو او يا به چې زه کله کله يې ته په چټي راغلم نو بيا به هم د خاموش صاحب په اصرار د هر اتوار په ورځ مونږ يو څو ملگري د دوي په حجره کښې راجمع کېدو او خاموش صاحب به زمونږ نظمونه او غزلونه اورېدل او ورباندې به يې زړه پورې تبصره کوله او مونږ به ترېنه ډېر څه زده کول. لنډه دا چې خاموش خاموش وه زمونږ د پاره يوه ولوله او يو جوش وه.

دلته چې د يو بل ډېر مخلص ملگري محمد نواب خټک ذکر وه نه شي نو غټ زياته به وي ځکه چې نواب خټک زما هغه خوږ او مخلص ملگر دې چې چا چې بغېر د معاوضې نه ورومې زما د "سپېڅلي جذبي" او بيا "د سحر اميد" کمپوزنگ (کتابت) ډېر په ټنډۍ او په وياله ټنډه تر سره کړو. لوي خداي دې نواب خټک ته زما سره د دې ښېکړې اجر و ثواب په برخه کړي. (امين)

په اخر کښې د يو څو ملگرو نومونه چې د يادونې وړ دي -
 نديم ننگيال، محمود عباس مبارز، راشد افغان، الحاج اسلم خان، تصور نواز، معلم انعام الله خټک، بشارت خټک، مطهر جاوېد گنډي، محمد عرفان خټک، محمد رياض عاجز، تنوير خټک، عادل خان خټک،

افتخار خٲٲڪ، خليل خٲٲڪ، واجد فاروق، محمدڪامران (KCA)، ٻٺاغلے
 سهيل خٲٲڪ جمالي، عادل بازخٲٲڪ، نورالحسن، ضياسر، معلم اعجاز
 خٲٲڪ، نعمت الله مفكر، امير سلطان خٲٲڪ، شاهدالرحمن مجذوب،
 صفدر الرحمن، محمد رحيم خٲٲڪ، شاڪرالله، محمد يونس مروت،
 قسمت الله مروت، شيات نور، ظهير خٲٲڪ، ضياء الاسلام، اقرار وطن
 يار، منصور الله جوش، توفيق الله، انشاءالله، افتاب الحسن، حلیم
 خٲٲڪ، مڌر خٲٲڪ، فياض خٲٲڪ، عزيزالله، عمران زيب، سميع الله،
 مصور اسلام زيب، راحت خٲٲڪ، انوارالحق، سبحان الدين بېزار، امير
 نواز (ورسند لاچي)، فيض الابار خٲٲڪ، ظفر اقبال مدهوش، مهتاب
 الرحمن آتش، صبا خٲٲڪ، نديم خٲٲڪ، نعيم عباس، محمد اعظم
 پنجابي، ياسر همراز، فرمان الله، خالد عابدين، اقرار وطن يار، صبور
 ساحل، حارث مدهوش، عمر خٲٲڪ، ناصر خٲٲڪ، حارث منظور او
 داسي نور ڊپر ملڪري۔

دا دي دعا سره رخصت غوارم چي بناد او اباد اوسئ۔

فقط ستاسو

آبراش خٲٲڪ

د سحر امید

د څو ترې مردم خېزې او د خټکو د وياړ خاورې د ژوند په هره
شعبه کښې داسې ځوانان زېږولي چې د ټولو پښتنو شمله پرې
هسکه ده - د پښتو ادبي ميدان کښې هم دا خاوره داسې معموره ده
چې په غنډي ميراخانځېل کښې د ادب په ميدان کښې پرېشان خټک
لکه د قطب ستوري ځلېږي او پر قبري او دغسې اختر زمان خټک،
پروفېسر محبوب الرحمان مجروح، ډاکټر ساغر خټک، آيت الله خان
خټک، امين الله خاموش او ظفر تنها د پښتو د قافلي هغه غړي دي
چې دغه مشال يې په لاسونو کښې نيولې د رڼاگانو ښودنه کوي -

د څو ترې د ترخه کويي په ادبي لعلونو کښې يو لعل ابراش
خټک هم دے چې قلم يې په لاس کښې نيولې کله "سپېڅلې جذبې"
ليکي او کله د وخت تيارو نه مايوسه کېږي نا بلکه "د سحر امید" ډيوه
هم پخپل زړه کښې بله ساتي او نورو ته هم دا زېر ورکوي -

"د سحر امید" د ابراش خټک دويمه شعري مجموعه ده چې د
هغه د خپلې ژبې او قام سره بې کچه مينه ترې څرگندېږي، د خپلې
ژبې سره دا بې کچه مينه په جار ښايي او په خپلې ژبې وياړ کوي او دا
اظهار او دا وياړ داسې اعلانوي....

د خپل نيکه په بل روان پښتون همت لرمه
 پښتو مې دين پښتون ايمان پښتون همت لرمه
 پښتو به هم وي راسره د خپل شين غر د پاسه
 بيا به تپه کرم يا قربان پښتون همت لرمه
 د ابراش خټک په شاعري کښې غم د يار او غم د روزگار
 دواړه په غورځنگونو دي د زړه تارونه چيري او داسې خوندوره نغمه
 زېږوي چې خوږو زېږونوله مرهم وي او ټکور هم-
 ماشومان د ستا د کلي
 ماته لوتو کانونو ولي
 دا چې داسې راپسې
 لکه تا چې ورته ويلي
 که دا تا ورته ويلي
 ماته سړو ستوگو منلي
 د رومانيت دا ښکلې اندازې د ليدو دے
 زه خو وایم ځان مې يې اوزړه مې يې
 وايه کنه ته چې يې که نه مې يې

دغسې مدهوش مې همېشه ساته
 خه خواره نشه د ژوندانه مې يې
 په غم کښې ډوب شوگير وهلې خپل احوال داسې بيانوي.....
 زه دې له غمه شوگيرې تېروم
 ته يې بې غمه خپل خوبونه کوي
 او بيا چې کله پخپل ماحول نظر اچوي د سرمايي د بتانو د ظلم و
 استبداد فرياد داسې کوي.....

چې ظلمونه په خوارانو رنگ په رنگ که
 خدايا دا فراخ جهان په هغو تنگ که
 وړانوي چې زما خړې خوارې خونې
 محلونه د دې غټو غټو رنگ که
 ابراش ختک د رحمن بابا په شان.....

قناعت مې د خرقې لاندې اطلس دے
 د تمام جهان بادشاه ظاهر گدايم

وايي چې.....

ارتگي د قناعت سره تړلې
 کامراني د لوړ همت سره تړلې

اويادا شعر.....

تاته مبارک شه د بنگلي جنت
 زه پخپله خونه کښې جنت لرم
 د طبقاتي کشمکش دغه هنداره هغه په بغاوت مجبوره کوي.....
 نادار چې پکښې پټ وي او مالدار پکښې ښکاره
 کومه زه د داسې رواياتو بغاوت
 د روزگار غمونو او خپل چاپېرچل او د هغې عکسونه د هغه
 په "تذبذب" نظم، نظم "مستقبل د پاکستان" او نورو ډېرو بلا نظمونو او
 شعرونو کښې د هغه د روڼ شعور بخري برېښنا کوي.
 زه د ابراش خټک د پاره لاس په دعايم چې لوې خداي دې
 بې تخيل نور هم افاقي کړي. امين

په ډېره پښتنه مينه
 پروفېسر عزيزالله قرشي
 تيري

د ابراش خټک شاعري

ته د سوزېدو د پاره سوزه ته
 زه په وړاندې تلو د پاره سوزه ته
 ته لکه د بت ولاړ، ولاړ به وې
 زه په وړاندې تلو د پاره سوزه ته
 زه د بقا ژوند د ورکېدونې يم
 ته د ورکېدو د پاره سوزه ته

"د سحرامید" د ابراش خټک د شاعري د کتاب نوم دی. ما د
 خپلو خبرو نه مخکې لوستونکو ته د هغه د غزل نه درې شعرونه
 ولیکل ما داسې ولې وکړل، ځکه مې وکړل چې لوستونکي د ابراش
 خټک د شعر ذایقه محسوسه کړي او زما سره زما په خبرو کې
 شریک شي.

شاعري څه شے دی او مونږ یې ولې خوښوو، تاسو دې سوال
 ته څنگه گورئ. ستاسو ځواب هر څه چې دې خوزه وایم چې د شعر
 مثال د خوشبویي دي یا د جانان د خوشبویي څه ته وایي دا ولې
 ده وجود یې څه دي او جانان څه دي مونږ ورسره ولې مینه کوو
 حسن څه دي؟ مونږ یې ولې خوښوو، د دې ټولو خبرو نه چې کوم

"ولي" پيدا کيڙي د دې مونږ سره هېڅ ځواب نشته خو د ژوند هنگامه
چې څه ده هغه ټوله په دې څيزونو ده گڼې دنيا خو د کڼو کپرونو
دې بس خويوشه دے نو

په اصل کښې زمونږ د پښتو شاعري دا کمال د منلو دې چې
هر څو که زمونږ شاعر د روماني انداز نه اغاز کړې وي خو ډېر زړه
خپلې روماني شاعري سره سره د وطن او قام په حواله داسې داسې
خبرې وکړي چې مونږ ته د خپل اولس شاعر ښکاره شي. د ابراش
ختک په شاعري کښې هم دغه رنگ موجود دے. د دې شاعري د
انفراديت نه اوس اجتماعيت ته رارسېدلې ده او بيا که مونږ د ابراش د
کتاب نوم ته وگورو "د سحراميد" په دې نوم کښې هم زمونږ اجتماعي
ارمانونه مونږ ته په نظر راځي. زه په خپل نظر کښې دے شاعر ته
داسې گورم لکه د يو ماشوم په وجود کښې چې ځوان زلمی توانه طاقتور
سړی سړي ته په نظر ورځي. زه د ابراش ختک شاعري ته خوشبين
ځکه شوم چې د ده په شاعري کښې ډېر شعرونه د دې د اوچت افکار
او په ښه کاوشونو دلالت کوي.

ابراش ختک فطرتي شاعر دے د الهام شاعر دے او دا حقيقت
د هغه د رومي کتاب "سپېڅلې جذبې" او د دې کتاب "د سحراميد" د

شاعرانه فن د تدریجي ارتقانه واضح دي. پخپله د الهامي شاعری
وکالت په دې شعر کښې داسې کوي.

د ازل کاتب په برخه کښې راکړې
فنانه لري مدام د زما فن
چې په زوروي هغه فن وي یو خو ورځې
چې مدام د خواهام دې زما فن
د ابراش خټک په شاعری کښې د حسن عشق د محرکاتو نه
علاوه نور گڼ شمېر موضوعات لکه تعمیر او اصلاح، د مزدور ژوند
یعني ترقي پسند رجحان، د مزدور سره مینه، حریت پسندی، وطن
دوستي، بشر دوستي، د بل د درد احساس او داسې نور. د بل د درد
احساس او د وطن دوستي جذبه یې په نظم "مستقبل د پاکستان" کښې
وگورئ او دغسې د اصلاح او تعمیر رنگ یې په دې شعرونو کښې
وگورئ

د غبر په خاوره ابادی جوړوې
په خپله خاوره بربادی جوړوې
خپله پښتو دې سپورې څنې ژاړې
ته نورو ژبو له کمځی جوړوې

د مزدور سره د محبت او عقيدت جذبه او ولوله يې په دې
شعرونو کښې ښکاره ده.

قائل يم د خوارانو د خدمت او د عزت
موندلې په دې کار کښې ما جنت دے هم راحت
نادار چې پکښې پټ وي او مالدار پکښې ښکاره
کومه زه د داسې رواياتو بغاوت

دلته به زه دا خبره وکړم چې په دې دور کښې کتاب چاپ
کول او بيا په تېره تېره د پښتو کتاب چاپ کول زړه او ډېره لويه سينه
غواړي ځکه چې په دې دور کښې هر سره يو غټ نقاد دے او د
تنقيد کولو مقصد يې هم فقط د سړي د زړه ماتول وي. تنقيد د پاره د
اصلاح ښه خبره ده خو تنقيد د پاره د تنقيد ښه خبره نه ده. د ابراش
خټک په شاعري کښې که څه لږه ډېره کمي شته دا د مطالعې سبب
کېدے شي خو زما د پوخ يقين دے چې د وخت سره سره به دا کمي
مونږ ته بيا نه محسوسېږي ځکه چې په ابراش خټک کښې دا
صلاحيت هم موجود دے او فني صلاحيت هم.

مونږ ته پکار دي چې مونږ د دې شاعر رهنمايي او حوصله
افزايي وکړو. د ابراش په دې کتاب کښې ډېر نوي و خواږه غزلونه او

نظمونه شته چې زمونږ د ادبي زوق تنده ماتولې شي. د ده کتاب په ډېره
همدردانه جذبو لوستل پکار دي چې زمونږ دا شاعر د صبا د پاره
زمونږ د قام او ژبې يوه بختوره اثاره وگرځي.
زه د نمونې د پاره ستاسو سره د ابراش خټک خوشعرونه
شريکول ضروري گڼم.

تذکره ستا د جمال چې پکښې نه وي
هم تپه او هم سندرې بې معنې
د اخلاص خوند او خوږلت چې پکښې نه وي
ستا په ستوني کښې شکره بې معنې

تل وينم د شعر او غزل تل وينم
داسې يو نظريمه د فکرو فن

فرنګ کوتره دهوا وگڼه
ته عقابې ورته نظر جوړ که
چې د فرنګ د ظلم شپې ختمې شي
توري له شرنګ ورکه سحر جوړ که

چې د خوشحال شمله پرې فخر وکړي
پښتونه سر دې داسې سر جوړ که

زه درته گورمه بې وسه ماشوم
ته مې بې بې وژنې بابا مې وژنې
زه ستا د خويي خصلت پالنه کوم
ته زما خويي وژنې ادا مې وژنې

زه د روڼ سحر په طمع پايمه
تا که مې په ژوند تيارې خوارې کړلې

دا چې کړې قيصې د مايوسۍ راته
تاليدلې نه دې جوړ همت زما
کرم چې ابياړي د کل د زړه په خون
دغه ده جذبه د حريت زما

په ڊي سرڪشي سرمي خه وکر مه
 وايي ڪت بنه يم تيتپدلي نه شم
 په سرڪشي ڪنبي يي پڻستو پوشيده
 خڪه خه بند ورته ترلي نه شم

او دغسي نور ڊهر شعرونه په دے ڪتاب ڪنبي شته چي زمونڊ ادبي
 زوق ته ژوند بخڻيلي شي هيله لرم چي ايراش خٽڪ به خپل دا يون په
 خپل ڪراو او رياضت او په مينه نور هم ڪرندے ڪري. مونڊ ٽول دده
 دپاره لاس په دعا يو.

په ڊهره پڻستنه مينه
 رحمت شاه سائل
 باچا خان مرڪز پڻبور
 ۲ جولائي ۲۰۱۶

نعت شريف

رهر دَ رهر انودے رهر هغه يو
 دَ ژوند په توره شپه کښې روڼ سحر هغه يو

خه داسې دلرباده چې ټول وفا وفاده
 دَ خوږ زړه مسيحا ده غمگين په غم زما ده

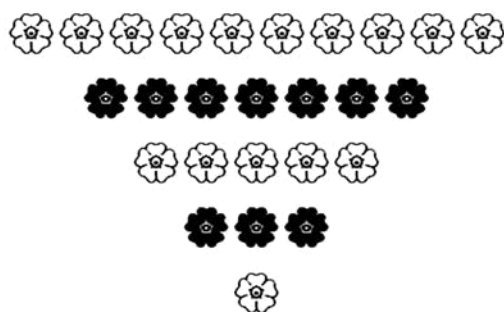
شفيع چې به زما وي په محشر هغه يو
 دَ ژوند په توره شپه کښې روڼ سحر هغه يو

دنياده که عقي ده دده په سر پيداده
 باچاده که گداده دهر چارهنماده

غږېږي مې په سترگو کښې اکثر هغه يو
د ژوند په توره شپه کښې روڼ سحر هغه يو

روضي له به بې ځمکه ديدن به يې کومه
ابراش يې يادومه تل اوښکې توپومه

زما د ړندو سترگو دے نظر هغه يو
د ژوند په توره شپه کښې روڼ سحر هغه يو

دعا

إلهي د بدو چارونه مې ژغوره
د محفل د بدکردارونه مې ژغوره

ماروان په نېغه لار د شريعت که
د شيطان لعین د لارونه مې ژغوره

چې په بد وخت کښې مخ واړوي بل لور ته
د نښه وخت د تابعدارونه مې ژغوره

چې په خله يې وي يوه په زړه کښې بله
د دې وخت د ډوزې مارونه مې ژغوره

چې خاطر دې ما آبراش په سيم و زر که
رښه داسې رشته دارونه مې ژغوره

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

بغاوت

قائل یم د خوارانو د خدمت او د عزت
موندلې په دې کار کښې ما جنت دے هم راحت

کوم خه چې مې په زړه وي هم هغه زما په خله وي
زده کړې ما سبق د حقيقت او صداقت

صورت بس هغه يو دے چې د زړه مې دے واکدار
واکدار به د زړه نه کړم بل صورت په يو صورت

نادار چې پکښې پټ وي او مالدار پکښې ښکاره
کومه زه د داسې رواياتو بغاوت

په غر کښې هم څرگند دے او په سمه هم څرگند
قربان شم د مزدور د مشقت او د محنت

همت ته يې قوت ورکړو دې ما ابراش خټک
چې پريوته نظر مې د مزدور په لوړ همت

غزل

د شين غريه سر ټپه شوم چې خيبر ته ورسې
دا زما د مينې غږ دې لواغرته ورسې

زه اواز د لواغريم هم نوبسار، هم د خيبر
د يووالي دا خبر دې هر بشر ته ورسې

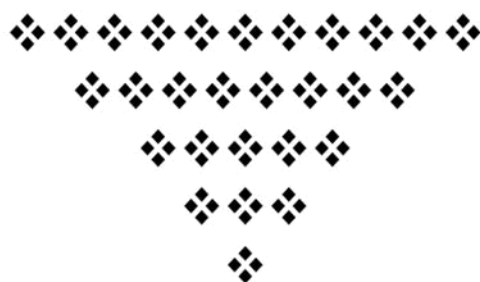
تخيل مې اول لار شي د کابل وکړي سيلونه
د کابل نه چې راستون شي پېښور ته ورسې

د افغان غم لېونه کړم نه خداشته نه خوبونه
دا زما په سر کښې درد دې هريو سر ته ورسې

ما سره دې روغه وکړي که مې سر غواړي که پسونه
 زما دغه يو پيغام دې مرور ته ورسې

په دې خپل ساده عاشق دې لږ نظر د کرم وکه
 هسې نه چې لېونې شي د غره سر ته ورسې

د ابراش په کور کښې اور چې لگولې کوم وکړي
 د دې اور دغه لمبې د هغې درته ورسې

غزل

زۀ خو وایم خان مې یې اوزړۀ مې یې
 وایه کنه تۀ چي یې که نه مې یې

خس راته بنکار یې بی لجا جهان
 هرڅۀ که یې گرانه خوبس تۀ مې یې

دغسې مدهوش مې همېشه ساته
 څۀ خواره نشه د ژوندانه مې یې

ولې دې هر ناز په اوږه وړم ابراش
 دا خوراته ووايه چي څۀ مې یې

غزل

لواغړ او خر خيبر چې يادومه په غزل کښي
خه هغلته نه راوړمه او خه وړمه په غزل کښي

اميد شته چې به پښتون شم د پښتونه به خبر شم
تذکره د پښتو چې تل کومه په غزل کښي

له مودو ورک شوي ځان به خامخا پکښي پيدا کړم
پښتانه د لراو بر چې لټومه په غزل کښي

دا د غبر په دام کښي نښته يو پښتون دے چې دوه ښکاري
زه يي بيا په ډېره مينه يو کومه په غزل کښي

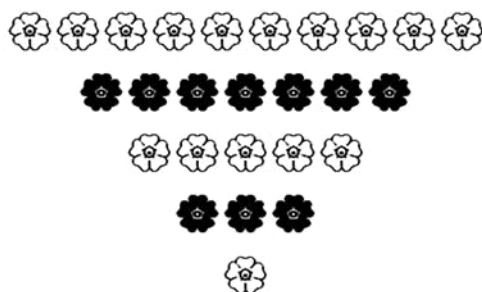
شونډې وچې زلفې سپورې ما افغان ته ده ولاړه
د پښتو د ناوې خنې غوړومه په غزل کښي

د پښتو د ناوې سترگې که هر خودي سياه پوشي
د خپل فن په سلايي يې تورومه په غزل کښي

که هر خو د وخت خپسه مې په فکروخيال کښي
زه يې بيا يا تخنومه وينومه په غزل کښي

سهېلي پښتونخوا کوټه ننگرهار او که کابل دے
خپل خلوص پښتنه مينه ور لېر مه په غزل کښي

غرځنۍ د لواغرو ما ابراش ايساره نه کړه
د شين غريه جگه څوکه پسي تلمه په غزل کښي

غمونه

چې د چامي هر دم وړي دي نازونه
هغه نه مني زما مشقتونه

هغه کس چې ما ازاد په تن او من کړه
نن يې مالره ترلي بڼې لاسونه

دامي څنگه د زړه سر د نه پوهېرم
هر وگړي ته زما شميري عېبونه

چې هيڅ غم زما د غم ورسره نشته
د هغه غمونه وړم په سر پندونه

چې په کومه خله يې تل زما صفت کړه
په هغې خله يې نن راکړل پېغورونه

اوبه خور كه مي هر خود زړه په خون كرل
نه مي خپل اونه مي بڼكل كرل سره گلونه

چي زما ابراش خٲك د سر د بڼمن دے
دهغه سره كوي مصـلحتونه

دوه شعرونه

پرون دې ويل راته چي مه راگوره
نن راته سترگو كښي ستونه كوي

زه دې له غمه شوگيري كومه
ته يې بي غمه خپل خوبونه كوي

اخلاق

چې د بل په غم غمجن په بنادې بناد يې
مبارک شه بامراد يې بامراد يې

خان شاگرد شمېره په وړاندې که تلل غواړې
که هر خو هم په خپل فن کښې غټ استاد يې

خامخابه ستا په غم آه و فریاد کا
که دې بل په غم کښې ته هم په فریاد يې

نه په ژوند او نه په مرگ به د چایاد شي
که قائل د تشدد او استبداد يې

دا دې ښکلي وو اخلاق چې نن یادېږي
که هر خو خاورې ايرې يې واوره بناد يې

غزل

دا چې په ما پورې خدا کوي دابنه نه کوي
دا ډېره غټه ناروا کوي دابنه نه کوي

که حلال کړې چرگ يم ياره خود ستا دپاره
دا چې زما دسر سودا کوي دابنه نه کوي

پرون دې وې چې ډېرمې بدې شي شين سترگه رقيب
په ترخ کاته چې ورته بيا کوي دابنه نه کوي

نه بيايي نه بيايي د ستا سره پښتونه ياره
کله چې "نا" او کله "ها" کوي دابنه نه کوي

اغيار ته ونيسي لاسونه د دعا دپاره
ما خوار عاجز ته بد دعا کوي دابنه نه کوي

رقيب دپاره مينه مينه يې وفا ويايي
دې ما ابراش سره جفا کوي دابنه نه کوي

تذبذب

دازه ظالم او که مظلوم یمه زه
خوک داسې شته چاته معلوم یمه زه

خوک مې طالب، خوک مې ترهگریادوي
ماته راوښایي چې کوم یمه زه

هله سخي شمه چې خاې يې نه وي
د سخاوت په خاې کښې شوم یمه زه

د وخت خپرو چرته لوه کرم که نه
که نه له هغسې ماشوم یمه زه

هرخو که ما جکه شمله تړلې
والله که پوه یې په مفهوم یمه زه

طمع

چې ظلمونه په خوارانو رنگ په رنگ که
خدایه دا فراخ جهان په هغو تنگ که

چې یې مخ د مسلمانو ځنې واوړي
غیر مسلم خدایه په خپله کښې په جنگ که

چې د غېر په خلۀ مې وژني وړانوي مې
حیرانېږم چې افغان دغسې څنگ که

وړانوي چې زما خړې خوارې خونې
محلونه د دې غټو غټو وړنگ که

چې منگلې یې د خوار په وینو سرې دي
هم دغسې یې په خپلو وینو وړنگ که

طمع توکه به ابراش د چانه وکړم
چې افغان هم عادتونه د فرنگ که

ټيټې

چې به زرغون شي خيال مې نه شي
په بلنزينه مې لونگ کرلي دينه

که دې د بل چا خاطر وکړه
اميد لره چې به د ستا خاطر کوينه

اول د زمکې خاطر وکړه
پس له خاطره ترېنه غواړه سره گلونه

چې يو نظريې ووينم نذرونه مې منلي
پسونه مې منلي دي ډېر پسونه مې منلي

تل به ډنډروي گل به نه شي
خوک چې په للمه د گلونو کر کوينه

الله په زړونو کښې اوسېږي
کم عقله مه ازاروه د خلقو زړونه

ته که د بل په غم بنادي کړي
د ستا په غم به خامخا بنادي کوينه

ته که د بل په غم خوشحال وې
د ستا په غم به هر سرې خوشحاله وينه

داته يې چې کوي جانانه ستمگره
دې ما سره معملې جانانه ستمگره

چې مسافر د بل وطن شي
د خپل وطن ارمان به ولې نه کوينه

ستا د يادونو سره ياره
په بل وطن کښې ورځې شپې صبا کومه

د پر راته ياديري مسافر جانان
يه خدايه رايې ولې زر جانان

اشنا که ته راسره نه وي
مسافري کښي راسره وي ستا يادونه

اخترپه کور کلي کښي خوند کړي
د مسافروڅه اخترڅه يې خوندونه

د مسافروڅه ژوندون وي
خواراک يې غم وي په ډگر کوي خوبونه

باور وکه اشنا چې دې کالونه نه راځي
خوبونه نه راځي ماله خوبونه نه راځي

غزل

چې د غضب کاته نگار وکړي
ورته به پلار د چا اظهار وکړي

د شونډو اوريې مالبه لمبه کړي
چې صفتونه د اغیار وکړي

په یو نظریې یم بار بار وژله
که داسې نه ده ییادې لار وکړي

رقيب ته کړي په نه غوښتو ستونه
ماته په غوښته هم انکار وکړي

رښتیا وعده یې د رقيب سره وي
په مونږه هسې انتظار وکړي

وړو ته وایي ابراش داسې ولئ
کانې راواخلي په ما وار وکړي

چېلنج

د خپل نيکه په پل روان پښتون همت لرمه
پښتو مې دين پښتوايمان پښتون همت لرمه

تنکی غوتی به د ازغوپه بڼ کښې وټوکوم
باغ به پيدا کړم هم باغوان پښتون همت لرمه

پښتو به هم وي راسره د خپل شين غرد پاسه
بيا به تپه کړم يا قربان پښتون همت لرمه

ميئن به دوي هم په پښتولکه د خان غوندي کړم
دغه ښايسته ښکلي خوانان پښتون همت لرمه

که د اغيار خپته خوږېږي لري شک په زړه کښې
چېلنج دا گز دے دا ميدان پښتون همت لرمه

سرۀ گلونه

ماشومان د ستاد کلي
ماپه لوټو کانوولي

دا چې داسې راپسې دي
لکه تا چې ورته ويلي

که داتا ورته ويلي
ماپه سر سترگو منلي

راته نور مخونه هېڅ دي
چې مې ستامخ ته کتلي

که مې سر دے او که مال دے
ماپه تا باندي بایللي

ستا د چم د وړو کاني
سره گلونه بنکلي بنکلي

ګمان مه کوه جانانه
چې ابراش به ترېنه زغلي

درې شعرونه

لکه ازغې مې زړه کښې ښخېې زما ګله ياره
زما د زړه نه به پيرون نه شي هېڅ کله ياره

زه به دې خپل ګڼم يو ځل مې درته خپل ويلي
ته مې پردې پردې ګڼه يه زما خپله ياره

دا د زړه وباسه چې زه به دې د زړه وباسم
زما په زړه کښې به اوسېږي تل تر تله ياره

انتظار

نۀ د چا د سترگو توریم نۀ د چا د غاړې هاریم
دا د چا د پاره ژوند کړم دا د چا په انتظاریم

د اُمید ډیوه مې مړه ده استوګن یم په ظلمت کښې
نۀ مې دوست نۀ مې احباب شته په گرفت کښې د اغیاریم

چا طالب او چا ترخګر کړم، ډېرې خلې ډېرې قیصې دي
تل په نوي نوم یادېږم د هر چا سترگو کښې خاریم

په مثال د ناینایم، تل په پتو سترګو یون کړم
د منزل پته یې نشته زۀ روان په داسې لاریم

همېشه چې د بل بارتۀ نکوساروي مرد هغه دے
زۀ که مردیمۀ نامردیم، چې د بل په اوږه باریم

پېغله افغانی

نشه یې ده په سر کښې د خانی او امیری

نودا به څنگه پوي کرم په معنی د غریبی

دا کس د دې لائق نه دے چې ورکړو سره گلونه

راځی چې ورته واچوونن غاړې کښې رسی

راځی پښتونن چې دا مغل پښتون راتینگ کړو

سم دم به شي چې وڅوري په دې سړیو خو خپلی

په ژوند یې چې په سترگو مجبوري لیدلې نه وي

هغه به احساس خه وکړي د بل د مجبوری

مغل به شاعری ته زما هسې داسې وایي

افغان ته به ښکارېږي لکه پېغله افغانی

لعلونه به گڼي دې ما آبراش خټک شعرونه

پوهېږي چې کوم خلق په معیار د شاعری

غزل

نه مني قدغن زړه مې لیده غواړي

دغسې ستا زړه غواړي که نه غواړي

راوله د زړه خبره شونډو ته

ووايه په جار چې خه دې زړه غواړي

درشم او که نه دا راته ووايه

زړه خومي نن خاځا درتله غواړي

دا که دا قيصه زما او ستا تر مينځ

مينځ کښې دا رقيب پکښې بيا خه غواړي

پوي د شرافت په ژبه نه شولو

بنکاري راته دا چې ډېده غواړي

ښه پوهېږم ښه ورباندې زه ابراش

دا ظالمان چرته زمونږ ښه غواړي

غزل

د رقيب گوت ته بر ملا مه نيسه

زړه مې د اور په لمبوي يا مه نيسه

ساقيه پام كوه بې قدره به شي

جامونه ډك ورت ته يا يا مه نيسه

غار ه مې ونيسه چې زه او ته وو

په ډك محفل كښې مې اشنا مه نيسه

تن مې ټكړې كه ته پخپله خوښه

خوپه وينا مې د بل چا مه نيسه

چې دې سره كړي دي زما په وينو

دغه لاسونه اوس په شامه نيسه

وښايه ما آبراش ته بله گناه

ده غريبي په گناه ما مه نيسه

سیموزر

خود به درته ځان وایم چې ځان دې رانه وړې دې
 ځکه دې غلام یم چې ایمان دې رانه وړې دې

کفر ته دې گډ کړم خوي خصلت مې د کفارو شول
 هغه خوي خصلت د مسلمان دې رانه وړې دې

ژوند د بې ننگۍ کوم چې تا سره مې مینه شوه
 هغه نام و ننگ د نر افغان دې رانه وړې دې

کړم دې لېونی صبا د ستا، یگاد ستا فکر
 فکر د رحیم او د رحمان دې رانه وړې دې

څه چارې دې وکړې په مایه د سیم وزر مینې
 دین دې رانه وړې دې قرآن دې رانه وړې دې

دومره بې قیمتې نه وه ځان دې ما ابراش خټک
 نن شومه خبر چې ډېر ارزان دې رانه وړې دې

غزل

خه دې کړم د خودې کړم دا خه کوي
گرانه بي پښتو دې کړم دا خه کوي

ما وي دا پښتون سربه مې ټيټ نه شي
نن په ټيټېدو دې کړم دا خه کوي

مخکښې دې ډېر زيات ومه په زړه کښې زه
اوس په کمېدو دې کړم دا خه کوي

سخته دې يوه د بلې سخته وي
مړپه اندېښنو دې کړم دا خه کوي

ستا د پاره ستا کوڅې ته ځم راځم
خوب د لبونودې کرم داڅه کوې

نه دې شي پيرزوپه ما د سمي ژوند
سريه تورو غرودې کرم داڅه کوې

اوس مې د زړه کل اياري نه کوې
بس په رږدودې کرم داڅه کوې

هروخت مروروي آبراش څه وکرم
ستري په جرگودې کرم داڅه کوې

غزل

دیدنونه به نن وه شي او که نه
 دازخمی زړه به مې بڼه شي او که نه

دازماد خوږ زړگي آه و فریاد
 گرانه تاته اورېده شي او که نه

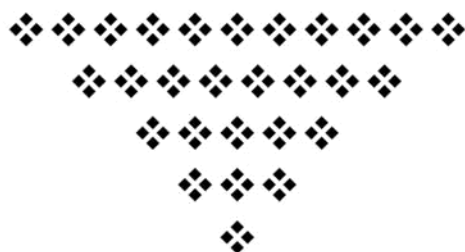
په پاخه خله چې لوزونه تل اومه کړي
 دالوظونه به پاخه شي او که نه

چې مې سترگو ته خیر گورې رېښتیا وایه
 تاته ځان پکښې لیده شي او که نه

پالي پال وگوره دا راته وښايه
زړه زمابه زما زړه شي او که نه

دا چې نن تراخه تراخه دي بي له تانه
دا وختونه به خواږه شي او که نه

خُله خو خُله ده د اغيار چې ستا په خُله ده
خُله دي ما آبراش به خُله شي او که نه

سودا

خُله د ستا خو پکښې ژبه د بل چاده
گرانېه ډېره د افسوس خبره داده

هر يو کار چې ته يې کاندې د زړه سره
زه يې وينم د رقيب پکښې رضاده

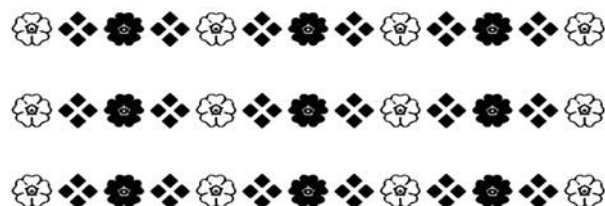
دا چې ته ورته په سرو شونډو موسېږي
د رقيب خله ځکه ډکه د خنده

څه گناه او څه خطا خوپه ما پور که
دا چې تل يې را کوې د څه سزاده

فکر من زه د ستم او سزانه یم
های افسوس چې د تور نیتوپه ویناده

د کم اصلوپه تور نیت دې خدای خبر که
تل په خلۀ او په زړۀ دا زما د عاده

که دې یو دین د سر په بدله وي
ما آبراش لره قبوله دا سودا ده

خطا

په رخسار دې لکه اوبنکه تل بهېرم

دا چې ولې دې تر لبونۍ رسېرم

ستا یادونه راسره وي باور وکه

که هر خو په تورو غرونو کښې اوسېرم

د صورت وینه مې وچه رنگ مې زېر شو

هر چا ولیدم خواته نه ښکارېرم

چې دې بدې شمه دومره د زړه سره

خه گناه خه مې خطا ده نه پوهېرم

تش کاته چې ډک محفل کښې راته وکړې

خدا ې قسم چې په جامو کښې نه ځایېرم

ستا نظریه ما آبراش کله پرېوزي

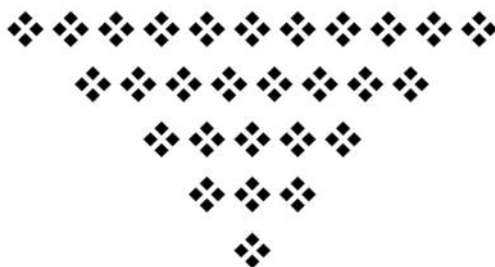
که هر خو درته زه وړاندې وروستو کېرم

مسافر

چې بې وطنه بې جانانه يې اختر تيرېږي
 څه قيامتونه به په زړه د مسافر تيرېږي

نصيب يې نه شول د پلنگ نه د بستر خوبونه
 هره لمحہ يې بې بالينه په ډگر تيرېږي

تل مخامخ وي مسافر د لوړو تندو سره
 د ژوندانه ورځې يې د غسې اکثر تيرېږي

پښتو

زۀ پښتو که هر پښتون ټوکلي یم
داسې هم یو شته چې یې ستایلي یم

شکر دې په خله کښې خويي پاتې یم
خېر دې که ده زړۀ نه یې وتلي یم

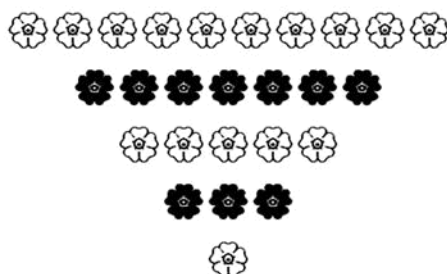
خیر که راته وگوري دنن پښتون
که دچانه یم ډېره ښکلي یم

ژبه یې په بله ژبه نه خوزي
یوځل یې چې زۀ په ژبه ویلي یم

اوس مي يو پڻتون جانان موندلے دے
 حڪمہ مقابلې تہ راوتلې یم

بیا می لاس وھی پہ تور اوریل کنبی نن
 بیایې نن شین غرتہ خېڑولې یم

مري که پاتي کبري غبرزما پري خه
 بنه دچي آبراش په لاس نيولي یم

غزل

هغه چې په کاته شي دا زړه مې داسې داسې
گوگل نه په واته شي دا زړه مې داسې داسې

تالی خورمه ځنگېرم د فکر په تالونو
زلفان يې چې خواره شي دا زړه مې داسې داسې

چې خیراته وگوري هغه په اودو سترگو
هر زخم مې اوده شي دا زړه مې داسې داسې

والله چې ما پښتون کړي بانه تېره تېره يې
رانېغ چې پښتانه شي دا زړه مې داسې داسې

نظم مستقبل د پاکستان

د پېښور اېښې اېس واقعہ

د ماسخوتن گپ

ماشوم:

خوراکی تاله به د سرو بنکلي والی راوړمه
 تندي له تیک هم به دې پوزې له ننکی راوړمه
 باباجي! تاله به هم بنکلي شملاکی راوړمه
 مورجاني تاله به هم بنه بنکلي شاري راوړمه

ملالۍ ته ولي خفه يې تاله خه راوړمه
 تاله به سپين او سره پاړ او ډېر خواږه راوړمه

خودا به هله راوړم کله چې زه خوان شمه
 جوړ چې د علم په قوت غټ پهلوان شمه

موربي بي:

دا ارمانونه دي پوره کړه خدای زما بچیه
 زما په خله او په زړه دغه د دعا بچیه

ستا مستقبل دې وي روښان رڼا بچيه
تل دې ودانه وي په تازما دنيا بچيه
بس دې اوده شه نور مجلس به کوو يا بچيه

ښه د مورجاني لږ هوم ورک کوم اوده به شمه
چې څه نه څه وکړم، پوهېرم څه نه څه به شمه

په دې وره وجود يې دومره غټه شپه تېره کړه
د څه نه څه د پاره شپه يې شوگيره تېره کړه

اوبه مې گرمې کړلې مورې اودسونه وکړئ
هله راپاڅي اذان شو دے مونځونه وکړئ
د خبر د پاره دعا او غواړئ نفلونه وکړئ
الله په غوښته خوشحاليږي ترې سوالونه وکړئ

مورجاني ماتلاوت کړې ما نفلونه کړي
د لوی خدای نه مې سوالونه غرونه غرونه کړي

د پاکستان د ترقی او خوشحالی د پاره
په خصوصي توگه د دې دهشت گړی د پاره

د سکول جامې مې اچولې دي تیاریمه زه
وېن به رادرومي بس د وېن په انتظاریمه زه

لکه چې وېن راغی مورجاني هارنونه کوي
زما دوستان هم د بهرنه اوازونه کوي

هله مورجاني په تېفن کښې راله خه واچوه
نیمه اگی ورسره نیمه پراته واچوه
مورجاني لږ راله دې سترگو کښې رانجه واچوه
خوراکی ته راله دې مټو کښې بسته واچوه

مورې رخصت راکوه لاړمه د خدای په امان
خه په خدا خدا خپل سکول ته لاړل دا ماشومان

خودا خندا دهر ماشوم شوه په ژړا بدله
په یو ساعت کښې شوله دا خواږه فضا بدله

خو توپیک زنوپه دې سکول باندې حمله وکړه
ټولې نړۍ د دغې ظلم ننداره وکړه

مه وژنه مه مې وژنه زه ماشوم نادان یمه
زه خود هېچانه د سوداونه د زیان یمه
زه د ادکې مورد خوږ زړګي درمان یمه
ته هم انسان یې آخر زه هم یو انسان یمه

دغسې نه ده چې فقط زما د ځان قاتل یې
زما د مور بي بي زما د باباجان قاتل یې
د انسانیت قاتل یې هم د مسلمان قاتل یې
زما د دین قاتل یې هم مې د ایمان قاتل یې
د وخت قاتله ته زما د هر ارمان قاتل یې

د پښتو نځواپه هريو کور کښې دې ويرونه جوړ کړل
 زما دې زړه پېښور زړه کښې دې زخونه جوړ کړل
 ظالمه تا خود ظلمونو ريکارډونه جوړ کړل
 د ماشومانو د سرو وينو دې ډنډونه جوړ کړل

زما تور سړې او گلونه ماشومان قتلوي
 دا ماشومان نه، ډاکټران پروفېسران قتلوي
 دې ما آبراش خټک مذهب زما ايمان قتلوي
 په حقيقت کښې مستقبل د پاکستان قتلوي

خودا مې واوره اې قاتله په کهلاو غوږونو
 بدل به اخلم درنه زه پښتون دې ظلمونو

تل به د ستا دا د ظلمونو سلسلې نه وي
 زما په وينو به تل ستا منگلي سړې نه وي

ستا دا منگلي تر څنگلو کټ کولې شمه
 دغسې تاهم په سرو سترگو ژړولې شمه

مظلوم

کور کنبی مې وژنې په بیدیا مې وژنې
 په خه گناه په خه خطا مې وژنې

نہ می کوخہ نہ می حجرہ محفوظہ
کہ پہ جمات کنبی یم ہم بیا می وژنی

زۀ درتہ گورمہ بی وسہ ماشوم
تہ می بی بی وژنی بابا می وژنی

زەستاد خوي خصلت پالنه كوم
ته زما خوي وژني ادامي وژني

❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️❄️

غزل

هغه چې نشته ده اختر خه عجيبه غوندي دے

هر مانېامے او هر سحر خه عجيبه غوندي دے

لکه غلبيل سوري سوري شواف يې هم ونه که

زما پښتون زخي ځيگر خه عجيبه غوندي دے

په خه گناه په خه خطا ماته دابنه نه گوري

هر يو نظر هر يو بشر خه عجيبه غوندي دے

د حق خبره خو کوي خو حق گويي نه کوي

زما منبر زما رهبر خه عجيبه غوندي دے

وايي مات بڼه يم او کټ بڼه يم ټيټېدلي نه شم

دا سر خورلے زما سر خه عجيبه غوندي دے

په ما ابراش يې چارې وکړې په خدا خدا کښې

دا دغي وخت دا ستمگر خه عجيبه غوندي دے

غزل

تاكه دَهارِ دَاورِی نمرِ كِرلُو خان
ماهمِ كُنِ سورِے درونِ شجرِ كِرلُو خان

زۀ دَجَرِ كُونِہ پِہ شارانِ غلمِہ
تاكه هرِ خِوہمِ مرورِ كِرلُو خان

چِی پِہ مَحْشَرِ بَہ مِی دَاورِ نہ ساتِی
پِہ داسِی نورِ مِی منورِ كِرلُو خان

تَہ كِہ پِہ نَہ خِبرِہ شرِ جِوِروِی
ماپِہ امانِ دَهرِیوشِ كِرلُو خان

غزل

سپرليہ راشه رنگينۍ راوړه

مونږ له پيغام د خوشحالي راوړه

زمونږ کوڅې کښې کوم پخوا به چې وو

هغه خوند رنگ د زندگۍ راوړه

سوکره ختمه که نېستي ختمه که

مونږ له سامان د سوکالۍ راوړه

زمونږ د ژوند ناوې چې بيا سينگار شي

د سرو نټکۍ د سرو ولۍ راوړه

د نوي کال سپرليہ خدای د پاره

د پېغلې شال راوړه شاري راوړه

آبراش خټک وایمه گجي گجي

زما رېښې رېښې پگړۍ راوړه

بندگي

بې له خدايه چې د بل چا سرتيتي کړم
په دې کار به ځان له گرانه زندگي کړم

الباسط او القابض چې هغه ذات دے
خه حاجت چې د بندگانو بندگي کړم

چې د بل د ژوند په لار کښې خنډ او خاريم
هم په دې به د خپل ژوند لاره ازغي کړم

هر حاجت مې دې له غېره خداي مې هېر دے
ځکه زه آبراش په ژوند کښې اسويلي کړم

لواغر

ڪه يي سيمه او ڪه غردے ماشاءلله
لواغر خو لواغر دے ماشاءلله

ڪه وره دي ڪه خوانان او ڪه سپين ڀيري
دلته هريو بهادر دے ماشاءلله

دي ازاد د جھالت تو رو تيارونه
لڪه روڻ هسي ڦمردے ماشاءلله

په ليدويي چي ڀيمار زړونه رغيري
عجيبه يي مازديگر دے ماشاءلله

دغه دواڙه يي ديوتر بله تڀردي
ڪه قلم او ڪه خنجر دے ماشاءلله

زه آبراش خٲڪ به يي زار د لواغر ڪرم
ڪه مي سر او ڪه مي زر دے ماشاءلله

علم

د علم په قوت جوړ زور ور شه راځه
خاوند د هريو خيز د بحر و بر شه راځه

رښتيا طالب علم شه حصول د علم و که
د هر چانه بهتر او بالاتر شه راځه

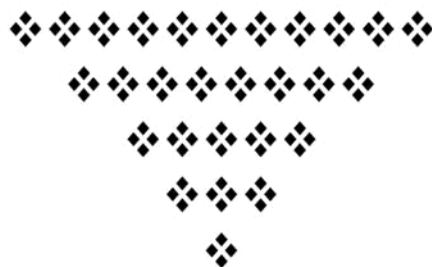
که علم دې حاصل که دا دې توره ده هم ډهال
غالب شه او محفوظ د هريو شر شه راځه

د علم په رڼا د جهالت تيارې که ختمې
په تکه توره شپه کښې روڼ سحر شه راځه

نظريي چي ترعرشه لامكانه پوري رسي
دزمڪي په مخ داسي يونظرشه راءه

داسر په سر حساب نه دے چي هر چاته ټيټيري
ټيټيري چي الله ته داسي سر شه راءه

دي ما ابراش خٲڪ دي نصيحت ته فهم وکھ
خبر په خپل بهبود په خپل ضرر شه راءه

ستاینه

دا دې غندنې دې هم یو جهان مننه کوم
خله مې دې ماته شي چې زه پرې ستا غندنه کوم

بې ځایه مه کوه تنقید مې په تخلیق او تحریر
زه د تخلیق او خپل تحریر گره کتنه کوم

ارمان پرې ورېژوه ښې ډېرې پوښتنې وکه
زه ډېرې نه کوم یوه درنه پوښتنه کوم

دا راته ووايه حاسده چې ته ولې سوزې
زه چې غزل کښې د شین غرد پاسه تلنه کوم

ستا خو عادت دے که دې زه هر ځای غندلې یمه
مگر آبراش به دې په هر ځای کښې ستاینه کوم

د کينې ډک دا خچن زړونه مو وينځل غواړي
دلته فضا د رورولۍ قائلول غواړي

حاسده تا چې په خپل حسد او کينه ساز کړې
دا دې محل دا بنيادونه نړول غواړي

دا غټ شجر چې ايارې يې تا په حسد کړې
د دې شجر د تنې جرړې کټکول غواړي

سُر که مُطربه راشه نن د خپل رباب تارونه
دا فضاگانې دا اهونه ختمول غواړي

وچپړه بيا مستې نعمې رباب له تنگ ورکه
دا د غمونو نه ډک زړونه خندېدل غواړي

خټه

غټان که بد وایي که بڼه وایي
بد یې خوګ نه ګڼي چې څه وایي

داد غټانو ځله ده باک یې نشته
شپږو ته شپږ او که آته وایي

چې په معنی د پښتونه پوهیږي
هغه هم ځان ته پښتانه وایي

دې ما آبراش خټک دې خوارې ځلې ته
خوګ داسې شته چې ورته ځله وایي

څار

که خاوند یم که فرزند یم او که پلار یم
د ایمان متاع چې نه لرمه خوار یم

د دنیا متاع که نه لرم باک نشته
چې متاع د دین لرمه غټ مالدار یم

گله گل یې ته زما د دواړو سترگو
پروا نشته که د ستا سترگو کښې خاړ یم

خدا ې دې تا زما د لاسه ازار نه که
ستا د لاسه که زه سل ځله ازار یم

غزل

نۀ مې غزل د مینې اوري نۀ تپۀ د مینې
په خۀ اټکل جانان ته وکړمه قيصۀ د مینې

هغه که مینه مینه وایي خو د شونډو په سر
زما په زړۀ کنبې د محکمۀ ارادۀ د مینې

که یې هر خو هم په وعدې پسې وعدۀ وکړله
مگر پوره یې یوه هم نۀ کړه وعدۀ د مینې

دا چې شروع ده نن زما او د جانان تر مینخه
انجام به مومي او که نه دغه ډرامۀ د مینې

هر چې راځي زما په سر او په زړۀ بڼې لگوي
څوک داسې شته چې ماله را کړي حوصلۀ د مینې

دا نفرتونه دا ظلمونه چې خوندي شي پکنبې
غواړم په پاکه زمکه داسې زلزلۀ د مینې

خيرات د امن به تر څه غواړم د وطن د پاره
جگه شمله به ورله ږدم په سر تخفه د مينې

دا چې يادېرم په هر ځاى كې د نفرت په نامه
بيا به اوچته كړم په درست جهان نامه د مينې

گرد آفت د كل به و كړم د نفرت په لاسه
بيا به تخليق كړم يوه نوې افسانه د مينې

جذب د مينې به يې خامخا راولېږوي
كه بې محسوسه كړه زما زړه كې جذب د مينې

اميد قوي دى چې راكوز شي د نفرت له بامه
كه په نظريې شوه زما په تن جامه د مينې

دعا كوي چې روغه وكړي ټوپك وغورځوي
بيا ورله بيا يمه آبراش خټك جرگه د مينې

غزل

دا زړه زما مالدار دے چې نادار پکښې اوسېږي
دا زړه د ستا نادار دے چې مالدار پکښې اوسېږي

روښان به په رڼا د معرفت نه شي هېڅکله
تر خوچې دا درهم او دا دینار پکښې اوسېږي

دا ستا په دې یو مټي زړه کښې خوار ځایږي کله
بس دغه خوشته من خلک په شمار پکښې اوسېږي

دا زړه دې تر هغې پورې په زړونو کښې مه شماره
تر خوچې دا مېخوار او دنیا دار پکښې اوسېږي

د گلو باغیچه ده خو د پاره د مالدار
د خوار غریب د پاره سور انکار پکښې اوسېږي

سري لمبي

خه تودې سري مي په دې خپلې شمزۍ تېرې كړې
 ډېرې اندېښنې مي په دې خپلې شمزۍ تېرې كړې

نه مي څوك همدرد او نه غمخوار په سترگو وليده
 تكي تورې شپې مي په دې خپلې شمزۍ تېرې كړې

ختمه يوه نه وي په قيصې پسې قيصه راځي
 خه ډېرې قيصې مي په دې خپلې شمزۍ تېرې كړې

مه مي پوښته نوره داشين غرد لواغر كسه
 دغه شان دراني مي په دې خپلې شمزۍ تېرې كړې

راشه كه مي گوري په ايرو كښې له لوگېر مه
 تكي سري لمبي مي په دې خپلې شمزۍ تېرې كړې

غزل

که منگلي دي هر خو کړي په اترنگ رنگ
پټ به نه کړي پرې زما د وينې رنگ رنگ

د ننگيال بابا په رنگ به غالب نه شي
وي به دغسي مغلوب ستا دا اورنگ رنگ

زه نمسي د ننگيالي بابا ننگيال يم
په عالم کښي دي ښکاره زما د ننگ رنگ

په باطن کښي د سیرت ښکلا يي گوره
په ظاهر صورت يي مه غنده بد رنگ رنگ

هر يو رنگ له خپله رنگه، بويي له بويه
په لونگ کښي چا ليدلې دې د بنگ رنگ

زه آبراش خٲک د امن طلبگاري م
ستا په روڼ جبين عيان ښکاري د جنگ رنگ

خان

په سیم و زر رانه ایمان اخلي
په سپینه ورځ یې په میدان اخلي

سخته یوه یې وي له بلې سخته
په خوځورنگ مې امتحان اخلي

پوره به نه شي دغه خواب د اورنگ
چې په دولت به دې افغان اخلي

فرنگ که مال سپین و زر را کوي
خوپه بدل کښې رانه خان اخلي

لوڅ لغړ

بد بنده د پاک سبجان شي بد اندېش
 بي مقصده چې گويان شي بد اندېش

په يوه گړۍ يوه په بله، بله
 زر منکر د خپل بيان شي بد اندېش

لکه بت ولاړ د ژوند په مرحلو کښي
 نه روان او نه کاروان شي بد اندېش

د دې خپلې پوچ گويۍ له برکته
 نه ودان او نه کامران شي بد اندېش

تل آشول کاندې آغې يې نصیب نه شي
 ځان له تندر د آسمان شي بد اندېش

لوڅ لغړ او اواره په جهان تېر شي
 نه د بل اونه د ځان شي بد اندېش

ځان که هر څه هر څه شمېري اخر دا چې
 بې وزره بې پایان شي بد اندېش

نتیجه يې اخر دا شي آبراش وایم
 په ایمان خلاص د ایمان شي بد اندېش

صداقت

ارتگي د قناعت سره تړلې
 کامراني د غټ همت سره تړلې

پوشیده دې غټ عزت په ښه خصلت کښي
 بي ارزي د بد خصلت سره تړلې

بد خصلت د بدن نامي باعث جوړېږي
 ښک نامي د ښه خصلت سره تړلې

صداقت او پوچ کويي دي سره لرې
 صاف کويي د صداقت سره تړلې

جنت

نه سرته بالښت نه په سر چت لرم
خیال لکه اسمان هسې اوچت لرم

خودپه راپسې وي غاصبان د وخت
زړه کښې چې جذبه د حریت لرم

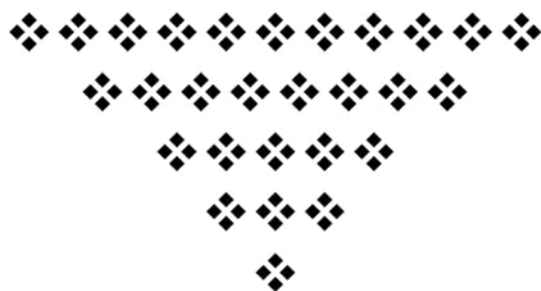
ته خان د محل زه د جونگرې خان
ستا که عزت شته زه هم عزت لرم

تاته مبارک شه د ښکلي جنت
زه په خپله خونه کښې جنت لرم

ته که سیم وزر لري زما پرې څه
زه د فکر و فن غوندي دولت لرم

دا چې مې اغاز کړل نن درانه ويل
دا خو د درانو درانو صحبت لرم

ته چې په تپه مې يکه زار وکړې
زه آبراش په زړه کښې دا حسرت لرم

برخه

زمانام زما مقام دې زما فن
نام را کړې غټ انعام دې زما فن

هغه ځای هغه منصب مالره هیڅ دے
چې په کوم ځای کښې بدنام دې زما فن

چې په کوم پلؤ مې بیایي پسې ځمه
مقتدي دې هم امام دې زما فن

هم په دۀ مې ابتدا هم انتها ده
هسې نه چې چندایام دې زما فن

بر ناحقه هر محفل او په هر ځای کښې
تا غنډلې په هر گام دې زما فن

خامخايي په غندنه خفه کېږم
زما ځان زما گلفام دې زما فن

کم علمي او زما فن دې سره لري
هم ادراک هم احترام دې زما فن

چې په زور وي هغه فن وي يو خو ورځي
چې مدام دې خواهام دې زما فن

د ازل کاتب په برخه کښي راکړي
فنا نه لري مدام دې زما فن

که هر څه دې خودې ما ابراش د پاره
گل اندام او دل ارام دې زما فن

اودۀ جذبي

چې په پښتو قربانېدله نه شم
هرگز پښتون ځان ته ويله نه شم

زما پښتو چې بې ننګي گڼي څوک
دا اوتې بوتې يې منله نه شم

دا د زړه وباسه د وخت قاتله
چې زه پښتون دې لار نيوله نه شم

هغه چې هر پل زما سر ماتوي
زه يې هم گل په سر تومبله نه شم

اوس به کفن په سر ترې ملګرو
بس دې نور اوښکې څخوله نه شم

خنڱه رهبر، خنڱه د ژوند ترجمان
خپل چاپيريال چې زه ليدلې نه شم

قلم به مات کړم نور به نه ليکمه
اوده جذبي چې وينسولې نه شم

داسې که خله وي نو چې نه وي بڼه ده
د حق وينا چې پرې کولې نه شم

ستاد خاطره خپل خاطر په لمبو
آبراش خٲک نور سوزولې نه شم

احترام

اورولو له موقع د کلام ورکه
انعام مه ورکوه خبر دې دُشنام ورکه

اے خاوند د نومونو د پرو د پرو
راشه نن خودې گمناموله نام ورکه

تاشلي همېشه ډکې کاسې دي
راشه نن خودې مسکين له يو جام ورکه

دا يو ډېر بڼه د شاعر د پاره ډېر دي
دا لفظونه خوار شاعر له انعام ورکه

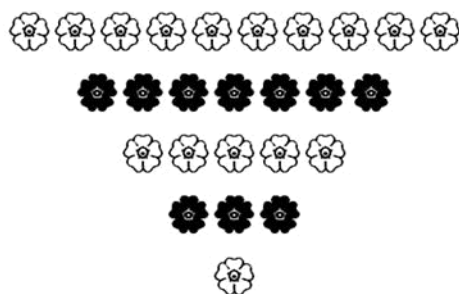
که هر خو د غټ مقام سره گمنام دے
د مقام چي مستحق دے مقام ورکه

د الزام او د دُشنام فن خومي نه ده
زړه د ستا چي پرې يخبري الزام ورکه

ساه رابنکلي دم ختله راته بنکاري
بس دې نور دې تخيل له ارام ورکه

افتراق په محبت کښي کله کله
محبت له استحکام او دوام ورکه

تش په خله يي د ادب وگرې ياد که
خوار آبراش خٲک له دا احترام ورکه

امید

ما هره شپه صبا کره د صبا په طمع طمع
صبا راباندې تېر شي د بېگاپه طمع طمع

صبا او د بېگاپه خای نن بیا بیا راته وایي
دا پاتې ژوند به تېر شي دا دې بیا په طمع طمع

حقدار که د جزانۀ یم دیار خله د منظوره
سزادې راله را کړي د جزا په طمع طمع

لا شمعي بلوم آبراش خټک د امیدونو
په تکه توره شپه کښې د رڼا په طمع طمع

وچ لرکے

چې پښتون یمه دا خُکه بد سرے یم
که نه دا چې د خوشحال بابا نمسه یم

خه گناه او خه خطا خو په ما پور که
وچ په وچه دې په سترگو کښې ازغے یم

ستا د هریو سوال خواب راسره شته خو
د حیا او د پښتونه وچ لرکے یم

مغلوب

يو پښتون يم د جنوب که د شمال يم
د ننگيال بابا نمسه يم نه ننگيال يم

شخصيت زما مغلوب ده غالب نه شوم
که هر خوهم زه وگره با کمال يم

خه يې حد شته او که نه د وخت قاتله
که نه د غسي به تل حلال حلال يم

دا زما خپل وسايل مې وسايل دي
د اختر د ورومبې ورځې هلال يم

سرۀ زما او سپين زما دي سوديې بل خوري
په ودانې ودانۍ کښې زۀ کنگال يم

تۀ پوهېرې زۀ پوهېرم چې دا ولې
نۀ چا حل کړم نۀ به حل شم هغه سوال يم

حيثيت زما مغلو تسليم نۀ کړو
که هرڅو هم زۀ بې مثله بې مثال يم

زۀ پښتون آبراش که ځم په اسمان بره
د مغل د پاره نن هم خواب و خيال يم

اسلام

هر يو انسان چې بل انسان قتلوي
په حقيقت کښې دا خپل ځان قتلوي

دا مسلم نه دے نه اسلام پېژني
چې په ناحقه مسلمان قتلوي

چرته د پېغلو په خون سره لاسونه
چرته گلونه ماشومان قتلوي

نه يې څه خوف شته نه يې ترس په زړه کښې
ظالم لگي دے مظلومان قتلوي

ظالم د ظلم انتها وکړله
په سپينه ورځ مې په ميدان قتلوي

وايم آبراش تبا هغه خلک
څوک چې زما غوندي خواران قتلوي

پټ حقيقت

زه چې خپله ژبه ستايم سور کافر شم
ته چې بله ژبه ستايي مسلمان شي

د ټوپک په ځاي به لاس کښي قلم واخلي
که قايل په فلسفه د باچا خان شي

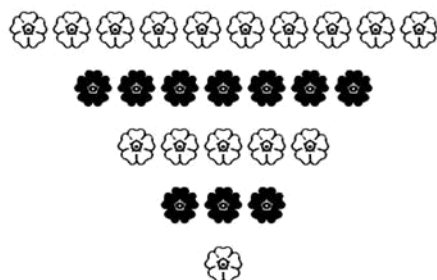
زه چې ذکر د انسان کوم شيطان شم
ته چې ذکر د شيطان کوي انسان شي

چې مې نوم د پښتنو په ژبه راشي
ما ايره کړي لمبه جوړه د نيران شي

دغه لار د پرمختګ او ترقي ده
که ميئن په خپله ژبه په خپل ځان شي

زه خويونه د افغان کوم مغل شم
ته خويونه د مغل کوي افغان شي

خوار آبراش دې په زبان دې ازار کړې
چې خان ووينې نو هلته بې زبان شي

مقتدي او ملا

دلته دَ ظلم انتها ده، عجيبه قيصه ده
چرته چې خُم زما قضا ده، عجيبه قيصه ده

په سر مې بښې لگوي دواړه يو تر بله تېر دي
که مقتدي او که ملا ده، عجيبه قيصه ده

دَ خبر بښکړې بيخي نوم او نشان پاتې نه دے
خه عجيبه غوندې فضا ده، عجيبه قيصه ده

په ما آبراش يې چارې وکړې په خدا خدا کښې
خه ستمگره دا دنيا ده عجيبه قيصه ده

غزل

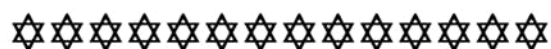
ورک مې کړي له ځانه په کاته داسې
ورک لکه د کوره پښتانه داسې

څنگه چې نهر بهر د کوره ځي
اوباسي زمانه زما زړه داسې

بې مقصده نه دي څه قيصه خوشته
بيايې چې اغاز کړل تله راتله داسې

زه په تته ژبه امن غواړمه
څنگه چې ماشوم غواړي خواره داسې

ننگ يې په ډال راځيني واخسته
ماته يې کړه ماته زما خله داسې

حيثيت

په دې جنت جنت وطن کښې وحشيت نه منم
په پاکه خاوره د اغيارو حکومت نه منم

پښتو چې شاته غورځوي او انگرېزي زده کوي
په پښتانه خاوره د هغو سکونت نه منم

چې نه مني څوک د پښتون او د پښتو حيثيت
زه هم د هسې داسې خلکو حيثيت نه منم

کوم بې کچه محبت د خپلې ژبې سره
د غېر د ژبې په خپل زړه کښې محبت نه منم

د زړه حرم کښې مې تصوير بس هغه يو صورت دے
د زړه حرم کښې بل صورت په يو صورت نه منم

هر څه چې وي نومخ نيوے به يې مونږ خپله کوو
آبراش خټک دلته د غېر مداخلت نه منم

درگوهر

زما فن زما کمان دے زما تير دے
دَ حاسد پھ زپہ رسالگي دلگير دے

نہ دَ زلف نہ دَ لب نہ دَ رخسار دے
چي تخليق مي دَ تعمير دے پينظير دے

درگوهر دي دَ شعور خاوند دَ پارہ
ما چي کپي کوم تخليق او کوم تعمير دے

پہ برکت دَ عاقلان و مشرانو
پہ قلم کنبی زما زور خلہ کنبی تاثير دے

دَ حاسد حسد مِ مخ پِه وړاندې ييايي
بې وقوف دے چي زما پِه فن زهير دے

خواهشات مِ ټول تر بنپو دي لاندې کړي
ما خپل نفس کلک تر لے پِه زنځير دے

زۀ قايل دَ هسې داسې پيرۍ نه يم
پير مې هغه چي دَ سل پيرانو پير دے

ما ابراش خٲڪ پخواؤ چي ليدلے
نن موندلې مې دَ هغه خواب تعبیر دے

بښنيز

نه تغير او نه د ستا غوندي په ويري
چي قايل د بيداري او د شبگيريم

هر يو حس او هم ضمير زما ژوند د د
نه د ستا غوندي بي حسه بي ضميريم

تاله خپله بډايي اميري بډايي
زه په خپلي غريبي کښي غټ اميريم

بي بقادي خوشحالي په دي جهان کښي
په يوه ساعت خوشحال په بل دلگيريم

مال متاع د دې جهان اميري نه ده
د ايمان متاع چې نه لرم فقير یم

کره وره مې که هر خو د خوان زلمي دي
په خيال تو کښې په مثل د يو پير یم

چې مې ځان د ستا په رنگ رنگ کرې نه ده
نوبه څنگه ستا د مينې دعوی گير یم

چې عنوان مې د غزل بڼظير کېښود
آبراش ځکه په ادب کېښې بڼظير یم

رڼا

بنکله په دنيا دې کړم هم بنکله په عقبې دې کړم
تا چې په اعلیٰ نظر راوکتل اعلیٰ دې کړم

دغه زما خله چرته او داسې خندېده چرته
دا د ستا عطا ده چې نن داسې په خدا دې کړم

ستا د سخاوت او نفاست اثر مې واخسته
پاک دې کړم، بې باک دې کړم، سخي دې کړم پارسا دې کړم

ورک ومه گمنام ومه بيخي لکه چې نه ومه
ډېر ډېر تشکر مهرباني چې راپيدا دې کړم

چرته زما سر او دانايي او بينايي چرته
دا هم ستا احسان دے چې بينا دې کړم دانا دې کړم

چرته دا مقام او چرته زه مسکين ابراش خټک
تکه توره شپه ومه رڼا دې کړم صبا دې کړم

ژوند

تہ زماد ژوند خوارہ او تہ يي خوند
بي له تا پيڪه پيڪه دي زماد ژوند

لڪه لال چي په ايرو کني نه پتيري
داسي تہ يي په خوبانو کني خرگند

دا کمال دے ستاد ميني زمانہ دے
چي يي زہ کرم سحن وراو هنر مند

سرنگون او حاجت مند دخيل دلبريم
خداے مي مہ کرہ دبل هيچا حاجت مند

اے باطلہ په کھلاو غورويي واوره
يار زما او زہ ديار سره پيوند

زہ ابراش خٲڪ يي نه شم هبرولي
اے واعظہ راتہ مہ کوہ دا پنڊ

رحمت

باران په ماورېري د دوران د ستمونو

علاج به راله څوک وکړي د زړه د پهر ورو

وطن ازغي ازغي زما هم تن زخي زخي

مطربه قيصه مه چپړه د تار او د سازونو

زما پښتنه پيغله جل وهلي ځنې سپورې

خبرې راته مه کوه د زلفو د ټالونو

د زمکې په مخ نشته نن بيخي لکه چې نه وو

يادونه مې په زړه کښې شته د دنکو چنارونو

کوم به تاهم خامخا زما د جانان غمه

که لږ غوندي اوزگار شم د دوران د دې غمونو

د غم تورې وريځې به رحمت را اورېري

لا شمعي بلوم آبراش خټک د اميدونو

بڼې بربندې

زما کله زما کورته یې وینې او که نه
چې ایره شولکه سکورته یې وینې او که نه

چاټوپک لاس کښې راوړې چا خنجر لاس کښې نیولې
ازمایې چې ما زورته یې وینې او که نه

خڼې سپورې شونډې تراړې تورو غرونو کښې روانه
دازما پښتنه خورته یې وینې او که نه

داماشوم په خټه اوږې دا په سره نمر چې روان دے
بڼې بربندې او سرتورته یې وینې او که نه

مستقبل به دده خه وي داماشوم چې رالویږي
نه یې پلار شته نه یې مورته یې وینې او که نه

خزان

د دې وطن خواران چې وچه ډوډۍ هم نه مومي
زه د چرگانو، پلا ونو قيصه څنگه وکړم

چرته سورۍ شوم په ټوپک چرته ټکرې په خنجر
په داسې حال کېنې د خوندونو قيصه څنگه وکړم

مړۍ مې کټ شوه په تبغونو سر مې پانې نه شو
زه د شملي او دستارونو قيصه څنگه وکړم

په تته ژبه چې مم، مم وايي بې بې لټوي
د دې ماشوم د خلې آهونو قيصه څنگه وکړم

په پښتونخوا کېنې چې الوزې د خزان بادونه
آبراش خټک د بهارونو قيصه څنگه وکړم

ناشنا

هر ساعت چې د دنیا په تمنا یم
زه په کومه خله دا وایم چې دنا یم

که اشنا یم خود غیرو د مذهب
هائے افسوس د خپل مذهب نا اشنا یم

که همېش مې عزت لوټ شو د تور سرو
زه یې نه وینم په برغوناینا یم

که واره زما د چم په چغوسر دي
زه بې غمه په خپل کور کبې په گدا یم

داده خپلې مورنۍ ژبې ازار دے
دا چې نن پښتون په درست جهان رسوا یم

غزل

ټول بڼکلي پسخېري د ستا حسن ته

وړاندې وروستو کېري د ستا حسن ته

گل که درته وایم خو د مینې نه

گل کله رسېري د ستا حسن ته

گل چې ستا د سروې په شان قد ویني

خود به خیرانېري د ستا حسن ته

څنگه درنه سوال د بوسې وکړمه

خله مې نه جوړېري د ستا حسن ته

هر یو نازنین د سپلني غونډې

بڼه دې چې لوگېري د ستا حسن ته

وايمه ابراش چې دا کېدې نه شي

بل چې وررېري د ستا حسن ته

تور خال

پټ پنهم دې کړمه بې تېغه حلال
چا به نه وي کړې دغسې کمال

له چشمانو زما اوبنکې داسې اووري
لکه اووري چې باران په پشکال

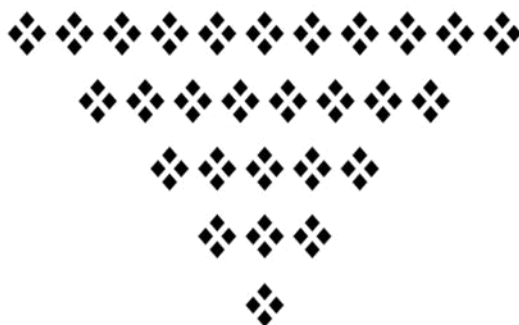
مودې وشوې چې له کلي مسافر یم
نه مې حال پوښتي دلبره نه احوال

نن خویا راته جانانه ډیر یادیري
ستا په سپینه غونډه زه کبې تور خال

د کرم نظریه ماسافروکړه
دا منت درته کومه اودا سوال

په محفل کښې چې به تاته ښغ کاته که
د بل ښکلي څه جرأت او څه مجال

ډیلیټ کړې دې آبراش لکه د زړه یم
نه دې کال راځي جانانه نه مِس کال

خوکی

خوک چې تانه مني، رهبريې گنې
د ستا چې سر ماتوي سريې گنې

زه سخن وريم سخن ورنه شومه
هغه چې نه دې سخن وريې گنې

په خوار نادار باندې چې نه پرېوزي
نظر که نه دې هم نظريې گنې

د ستا په ژوند چې لکه شپه خور شوې
په برغوړوند شې سپين سحريې گنې

نه يې مرسته نه يې سيورې په چا
که وچ ډنډر دې درون شجريې گنې

چي د مقام او د خوڪي خاوند دے
كه بي بصر دے مبصريي گنې

د اميري او د خوڪي په وجه
دغه خسنې لكه غريي گنې

سيورے بي هم شته او ثمر هم پكښي
چي بي خوڪي دې وچ ډنډريي گنې

غريب كه سره وايي په سپينو حساب
امير كه سپين وايي سره زريي گنې

آبراش خٲك د غريي په وجه
كه غردې هم د مچ وزريي گنې

ترمي اوبښکي

په نوي کال کښې د حالاتو بهتري د پاره
 د دې ملت د خپلواکي او خوشحالي د پاره
 د خوار غريب د زندگي او سوکالي د پاره
 د پېغلې شال او د دې خپلې شملاکي د پاره

اول د خان او ياد بل محاسبه پکار ده
 په نوي کال کښې يوه نوې تجربه پکار ده
 چرته چې نه وي شوې دغسې قيصه پکار ده
 نو د داستان او يوه نوې افسانه پکار ده
 د عقل فهم سره وينه هم توده پکار ده
 زړونه چې ولرزي دغسې جذبه پکار ده

داسې جذبه نوې قيصه زړه کښې لرو او که نه؟
 د خپل بابا او د نيکه په پل به خواو که نه؟

دا توره شپه به په رڼا کښې بدلواو که نه؟
 دا بد امنی او دانېستي به ختموواو که نه؟
 د خپل بابا د شملګۍ پټ به ساتواو که نه؟
 دې نوي نسل له به امن ورکوواو که نه؟
 ناوې د ژوند لره به سرڅنه کوواو که نه؟
 په تور اوربل کښې به ګلونه ورله ږدواو که نه؟

که نه بس تش مویه کلبونو کښې ډانسونه وکړل
 د خپر د پاره نه دعانه موندلونه وکړل
 نه خدای ته وژېدونې موترې سوالونه وکړل
 چاشو ګیره وکړه او چاپکښې خوبونه وکړل
 څوک نه پاتې شول او چا بڼه خورا کونه اوکړل
 چا موم بټۍ بلې کړې چاپکښې ډزونه وکړل
 چاپه یو بل باندي ټکونه اعتراضونه وکړل
 خدای مو خفه کړه ټول موداسې عملونه وکړل

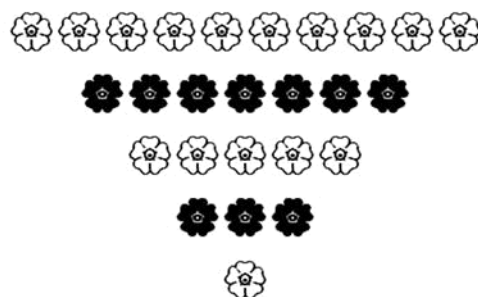
که خپل عمل د لاري مل دے راته دا اوایئ
 زما دوستانو ادیبانو خامخا اوایئ
 آبراش خټک وایم چې نن صفا صفا اوایئ
 اختر به راشي په دې حال کښې په رښتیا اوایئ

که دامو حال وي تمنا د اختر ونومه کړئ
 تل به خزان وي تذکره د بهار ونومه کړئ
 گورئ د چاسره وعده د سرو گلونو ونومه کړئ

د سرو گلونو باغ به ییاد لته سمسور نه شي
 ودان به ییازمونږه دا وران شوي کور نه شي
 حق به رانه شي د باطل به ختم زور نه شي
 زمونږ په غوښتو به ماړه دا آدم خور نه شي
 عزت محفوظ به ترې زمونږ د مور او خور نه شي
 په گودرونو به جوړ ییاد پېغلو شور نه شي

نۀ مومومات نۀ موحجره نۀ موملا پاتي ده
 دلته کښي پاتي ده د غم توره بلا پاتي ده
 نۀ خوشحالي شته نۀ خدا يوه ژړا پاتي ده
 دغه ژړا فقط په خله زما اوستا پاتي ده

زمونږ دا ترمي ترمي اوبښکي ليدړان نۀ ويښي
 په سرو لمبو کښي سوے لوے زمونږ ځان نۀ ويښي
 زمونږ تور سري او گلونه ماشومان نۀ ويښي
 ټول په خپل سود پسې لگيا دي زمونږ زيان نۀ ويښي

قلم او خنجر

د بابا په شان قلم او خنجر غواړم
زه په خپل سیرت کښې هسې اثر غواړم

امتیاز چې په امیر غریب کښې نه کا
دا نظر له خدایه داسې نظر غواړم

سرنګون چې د امیر په درشل نه وي
د ازل کاتب نه دغسې سر غواړم

رهنما او فیض رسا چې د هر چا وي
الهی زه در نه هغه هنر غواړم

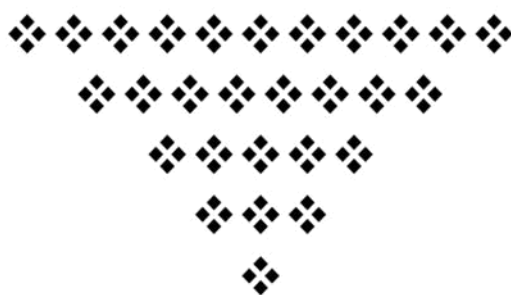
د ربدر د چا د لاسه چې افغان دے
هغه خلک له خپل دره بدر غواړم

چي رهبري خوشحال خان يا باچا خان وي
د پښتون د پاره داسي لښکر غوارم

چي به لويي رنگ په رنگ پکښي کېدلي
هغه ښکلي او رنگين مازديگر غوارم

چي د امن خادر خور په پښتونخوا شو
د قاصد په خله نن دغه خبر غوارم

هر خبر په غم لړلې د پښتون دے
زه آبراش ورله خبر د اختر غوارم

همراز

آتش زن يي هيرانداز دے خود به سوزم
د اغيارو چي په راز دے خود به سوزم

نښانه يي خاص د زړه د پاسه لگي
داسي ښکلے تيرانداز دے خود به سوزم

هر يوراز مي خپژوي په بام د بړه
داسي کس زما همراز دے خود به سوزم

زه ابراش خٲڪ ساده باده سرے يم
ښکلے يار مي د هوکھ باز دے خود به سوزم

فولاد

ليدلے زۀ پۀ غم کنبی چا پۀ آہ و پۀ فرياد یم
د چادر تہ ويلي دي غاصبہ چي نانباد یم

پکر د غٲ همت یم حوصلہ مي پښتنہ دہ
زما مخي تہ مہ راءہ زۀ موم نہ یم فولاد یم

دعویٰ کہ د دروغوتہ زما د بربادی کري
بنکاره یم پۀ ميدان کنبی یم لہ هغسي اباد یم

ممکنہ نہ دہ دا چي ستا قدغن تہ غارہ کبردم
زنخیر د قدغنونو مي شلولے دے ازاد یم

صياد بہ تا گني ستا چيلوسيآن خودا مي واورہ
چي بنکار کري د صياد آبراش خٲڪ هغہ صياد یم

بخرے

د اغيارو د محفل نه رسوا راغله
چې خندل به يې همېش په ژړا راغله

ما وې نه ژاړې به نه له زه ژوندې يم
ته چې راغلې په بدن کښې مې ساړه راغله

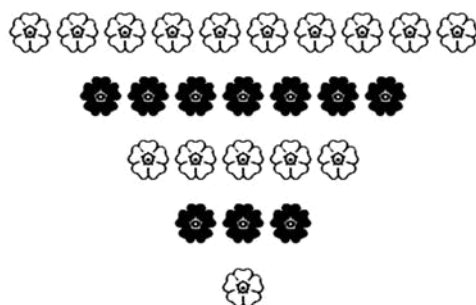
يم بخرې په اير وکښې له مړنه يم
سره لمبه به شم که کله هوا راغله

خه طبيه ستا دارو مې پکار نه دي
نن زما د خوږ زړگي مسيحا راغله

هر یوزخم به د زړه زما اوده شي
اوس په لاس کښې د زخمونو دوا راغله

دا چې ډک محفل کښې ما ته په خندا شوه
لکه اوس د رقیبانو قضا راغله

زه ابراش به اوس د بل چا خه پروا کړم
دا چې راغله لکه ټوله دنیا راغله

مېگوني شونډې

مدحوان چې ستا د حسن او شباب يم
خکه زه د ادب خان يمه نواب يم

راته هېڅ دي د بل چا مېگوني شونډې
هسي مست د ستا دې شونډوپه شراب يم

ماپه خپلوزانو کېږده بڼه مې ساز که
اے نمرخيه ته مټرب يې زه رباب يم

خار قربان دې د گلاب گلاب خوانی شم
نن يې يو نظر ليدلو ته بيتاب يم

په ما ګرانه زما ځانه بې لټانه
که ژوند یم خو د مړۍ په حساب یم

لټو مې اوس په تورو تورو شپو کښې
چې تعبیر یې موندلې نه شي هغه خواب یم

زه ابراش په خپله مینه کښې صادق یم
خدا یم که توره زما ژبه که کذاب یم

دروغجن

زوروریم خو دپاره د کمزوریم
خواري غاري کت کومه تېره لوریم

د شباب په نشه مست یمه زه هسي
غمزاده په غم د کور اونه د گوریم

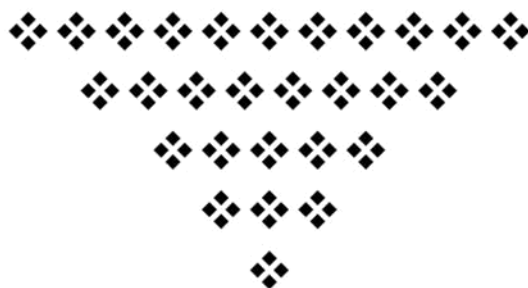
مذبذب یمه نه آلي یم نه دورې
د مذهب په نام تور تکه یمه توریم

دروغجن یم تش په خله مي د هوک نه شي
که په تن مي سپين لباس دے په زړه توریم

دغه خله مې كه سحر الله الله كه
مانام ډوبه په كاسه وي شراب خوريم

ماتومه تنكي زړونه دامې كار دې
په زړه كلك لكه د كاني په خله سپوريم

په ظاهر دې ما ابراش چې خطانه شي
زه سره په سپين لباس كني سري خوريم

پښتنه مينه

مينې په درست جهان عيان کړمه زه
هېر به يې څنگه دا احسان کړمه زه

د لـواغړ په خټکزي نه خاوره
بيا راژوندې به خوشحال خان کړمه زه

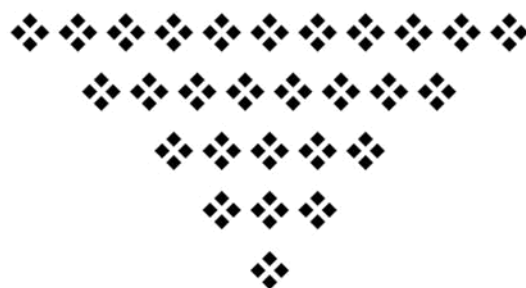
دامې په زړه کښې پښتنه مينه ده
چې د پښتون يې قدردان کړمه زه

دامې په زړه کښې د بابا مينه ده
ذکر چې هر وخت د افغان کړمه زه

د لـواغرد کاروان سـتورے یمه
خبره تابه هم روښان کړمه زه

د پښتونخوا وړان وچاړگلشنه
په خپل همت به دې ودان کړمه زه

چې د پښتوپه معنی پوي شوم ابراش
قسم چې اوس یې مسلمان کړمه زه

پښتون

په ټکنه غرمه کښې په سره نمر وگرځېده
جرې ته پسې لاړه هم بهر وگرځېده

عجه ده قيصه پښتون اکثر ترې نه پټېږي
پښتو د نن پښتون پسې اکثر وگرځېده

گرځېږي سپورې ځنې شونډې وچې ښې برېښې
پښتون يې پيدانه کړ او بر وگرځېده

له هغسې پراته ده د وحشت په توره شپه کښې
هر څو که په لټون د روڼ سحر وگرځېده

په شته پښتون کښې نشته ده پښتون چې وه يې ويني
پښتو خواړه فقيره در په در وگرځېده

گويا شوه ما ابراش ته ويل يې دغه مې منزل دے
پښتو چې په شين غرد لواغر وگرځېده

غزل

سترگې که دي سترگې خوبس داسترگې
 دېرې جانانه اولرې داسترگې

غلا وکړي زمانه د زړه غلا وکړي
 کله غړوې چې ته په غلا سترگې

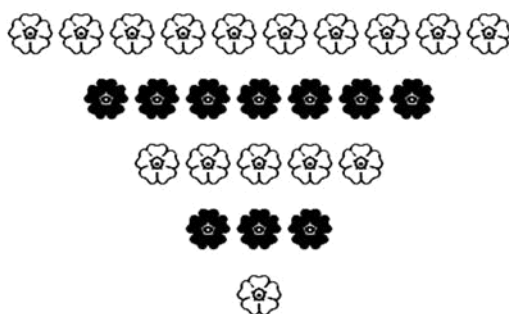
کرانه که هر خوده شاعري اشنا
 ماته يې آسانه کړي د ستا سترگې

ژوند زما اوستا چې په نظر نه شي
 خدای دې راپسې نه کړي د چا سترگې

ورک مې کره په ځان کښې په کاته کاته
ولې اړوې رانه بيا سترگې

څير څير راته گوره چې ماړې شي نن
ډېرې وږې تېرې دي زما سترگې

ما آبراش په دې جهان ونه ليدې
دغسې حسيني او زيبا سترگې

فن

بخت مې ښه وه چې مې داسې سرپیدا کړه
چې په شعر کښې یې زما اثر پیدا کړه

په رڼه کې دې فن شوم وروښه
ځکه ما د شاعرۍ گوهر پیدا کړه

څوک عمرونه پسې تېر کړي نه یې مومي
حیراني ده چې ما داسې زړ پیدا کړه

چې موندل شي هغه درېه ډېره گرانه
ما په خه آسانه هغه درېه پیدا کړه

هغه زر چې يې حصول په بوداتوب شي
ما په ځوانې ځوانۍ هغه زړ پيدا كۀ

كه حالات په بره ځي لكه كونتره
ورته ما هم عقابي نظريدا كۀ

كه حالات كړي د پلكونو گزارونه
خو ما هم ورته سندان ځي كړ پيدا كۀ

اوس مې خوف نه د باران شته نه د آبر
ما آبراش د تورې شپې سحر پيدا كۀ

افغان

کله خوشحال بابا او کله اجمل خان يمه
په تخيل کښي چې بودا وي هغه ځوان يمه

نه څوک غلام گڼم او نه د چا خاني منم
د خپلې خونې هم غلام يمه هم خان يمه

زه رهنما ديوي ضلعي او صوبي نه يم
رهنمايي ته زه پيدا د کل جهان يمه

ماته پښور د يوسفزي او مهمند مه راکوه
خټک ضرور يم خو په اصل کښي افغان يمه

که یوسفزي دي که مهمند که بنوخي او مروت
د ټولو څارشمه د ټولونه قربان یمه

که لواغري ستايم خيبر هم هېرولې نه شم
ځکه چې زه د خپل نيکه په پل روان یمه

په هريو پټ کښې به افغان فخر افغان يادوم
ځکه چې زه آبراش نمسه د خوشحال خان یمه

خان

وران به نه شم هېڅکله که وران يې کړم
هر خو که آسان يم خو گران يې کړم

نه دې دا زما دا دې د غېرورنګ
دا چې په کوم رنګ باندې عيان يې کړم

بڼه به د باطل په زمکه نه لګي
وړم به يې د خان سره طوفان يې کړم

دې به هم سپرله په برغونه ويني
زه که يې تالا کړم خزان يې کړم

کړم به يې رسوا په جهان دغسې
خه رنګ چې رسوا په درست جهان يې کړم

خان دې ما آبراش ته چا خان نه ويل
دا دې د پښتو کمال چې خان يې کړم

کفن

دا ینا سترگې ړندولې نه شم
دغسې نور ژوند تېرولې نه شم

په دې سرکشي سر مې خه وکړمه
وايي کټ بڼه يم ټيټېدلې نه شم

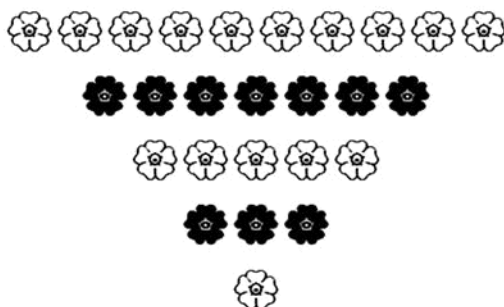
په سر کشۍ کښې يې پښتو پوشيده
ځکه خه بند ورته ترلې نه شم

هغه چې هر پل زما سر ماتوي
زه يې هم گل په سر ټومبلې نه شم

اوس به کفن په سرتړم ملګرو
بس دې نور اوښکې خخولې نه شم

زړه مې پښتون په ډېرونه پوهېږي
چل ول د غېر غونډې کولې نه شم

آبراش په بڼه او په بدن نه پوهېږم
امين په پتو سترگو ويلې نه شم

فکرو خيال

که مې اخلې امتحان
نوداگزده داميـدان

ياسـپورمې د خوارلسم
يايم ستورې د آسمان

هر يوشعر مې ننکيـالـه
د بابـاپه پل روان

عجيبه زمـاغـزل
هم رقيب دې هم جانان

فکرو خيال مې ديوپـير
تن او من مې ديوخـوان

چې پښتون يم

مسلمان يم بښه سره يم چې پښتون يم
کله گل کله ازغه يم چې پښتون يم

که به ننگه ده مغل ده يا فرنگ ده
ننگياله او تورياله يم چې پښتون يم

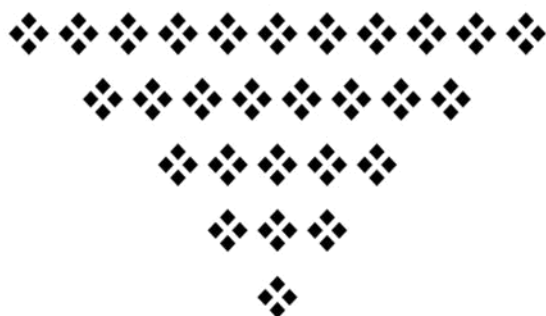
زيست روزگار که دنيا مي په پښتو شي
په عقبې کښې برياله يم چې پښتون يم

درد و غم به مي په هېچا پرزونه شي
دردمند د زرگي سوه يم چې پښتون يم

که قيصه د محبت او سر یتوب وي
 بیا لوگېرم سپلنۍ یم چې پښتون یم

که د پټ او د عزت خبره راشي
 سره لمبه یم او لوگۍ یم چې پښتون یم

لېونتوب به دې خپل هېر شي لېونیه
 آبراش هسې لېونی یم چې پښتون یم

رموز

خه یی حسن خه شباب
لاجواب ده لا جواب

هم تیه ده هم غزل
هم مطرب ده هم ریاب

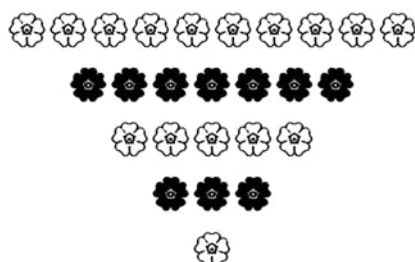
یه یو خاے پکنبی موجود
هم سکون هم اضطراب

پکنبی دیر به شی لاهو
سمندر ده یادر یاب

دهرتن دمن سوال
دهرکس دسوال جواب

عجيه يي دي رموز
هم غلام دے هم نواب

انقلاب دے انقلاب
دآبراش خٲک کتاب

ملت

پت زما عزت زما الفت زما
گران په ما د خانه خوړ ملت زما

وران شه ودان مه شه دهغو جنت
خوک چې ورانوي دغه جنت زما

لري کړه د روڼ مخ نه يې شپه د غم
يه ربه پوره کړه دا حسرت زما

يو ځل مې د زړه په سترگو وگوره
تاته به بڼکاره شي صداقت زما

دا چې کړې قيصې د مایوسۍ راته
تالیدلې نه دي جوړ همت زما

کرم چې ایاري د کل د زړه په خون
دغه ده جذبه د حریت زما

بې له ده یم زه آبراش یو خوار فقیر
دغه دے جاگیر او ملکیت زما

سمندر

زړه يمه ځيگر يمه د فکرو فن
 زه يو سمندر يمه د فکرو فن

تل وينم د شعر و غزل تل وينم
 داسې يو نظري يمه د فکرو فن

تاته که د مچ وزر يا خس بن کارم
 زه يو درون شجر يمه د فکرو فن

تنده به د فن د تېري ماته کړم
 زه حوض کوثر يمه د فکرو فن

پت شي د فلک ستوري چې ما ويني
 نمر يم هسې نمر يمه د فکرو فن

تاته به گيلت اويا به سپين بڼکارم
زريمه سره زريمه د فکروفن

خداي دي تاينا که چې مې ووينې
زه يورون سحریمه د فکروفن

زه دي که تر غوړ شومه او تر به شي
زه هغه خبریمه د فکروفن

سر که خوري خوسروي په منزل پسې
زه يوداسې سریمه د فکروفن

ستا په سپک نظر کښې به زه سپک یمه
زه آبراش شين غریمه د فکروفن

غزل

تا که د ښوڅوکې تېرې کړلې
ما هم ورته ځوانې حوصلې کړلې

تا که ارادې د مینې ختمې کړې
ما ورته محکمې ارادې کړلې

دابه شي سرخي د ستا د سرو شونډو
تا که مې په خون منگلې سرې کړلې

بې مقصده نه شي کېدې د استرگې
بيادې چې زما په لور کېرې کړلې

هسې دې خطا په لوسو پوسو شوم
هسې د دروغودې وعدې کړلې

د سروولی

د غبر په خاوره ابادی جوړوې
په خپله خاوره بربادى جوړوې

هره قيصه دې د مستي نڅبنه ده
خه له بهاني د بې وسې جوړوې

خپله پښتو دې سپورې خنې ژاري
ته نور وژبوله كمځى جوړوې

ويل د پښتون اوې نن ما ابراش ته
ماله به ته د سروولى جوړوې

خوشحال خان

فرنګ کوتره دهواوگڼه
ته عقابي ورته نظر جوړ که

بيا چې په زړه شي خوشحال خان د مغل
له ځانه داسې بهادر جوړ که

چې د خوشحال شمله پرې فخر وکړي
پښتونه سر دې داسې سر جوړ که

چې د فرنګ د ظلم شپې ختمې شي
توري له شرنګ ورکه سحر جوړ که

دواړه دي ستا د محبت په طمع
قلم جانان خنجر دلبر جوړ که

غزل

دا چې ستاد زني په سر زخه ده
خوښه مې ده بې حده مې خوښه ده

بنځ لکه چې خس شي د چا سترگو کښې
دغسې زما په زړه کښې بنځه ده

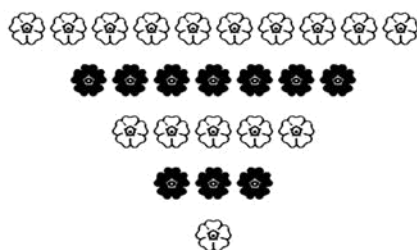
ستاد فراق اور کړم زه لمبه لمبه
ځکه خو سينه د رقيب ځخه ده

ستانه مې خفگان نشته خفه مه شي
خواره د ازل نه زما برخه ده

ستا د ژوند کتاب کښې زمانوم چې و
تاترينه اوښکلې هغه پخه ده

زړه دې فولاد نه دې آخر مات به شي
وشولې مودې چې ستا په نځښه ده

ما ابراش خټک ته آفت نه ښکاري
هر هغه آفت چې ستا له مخه ده

نظم لېوني زلمي

ته مې يې هر څه وطنه يم په تا قربان
دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

عهد چې يو ځل وکړي په شايا کله ځي پښتون
ستا په ننگ ناموس باندې به خپل سر ورکوي پښتون
مخکښې يې گټلې يې هم بيا به دې گټي پښتون
کړي به ستا دښمن په وينو سور د کل جهان
دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

مونږ يو لېوني زلمي مونږ يو توريالي زلمي
هم يو گلالې زلمي هم ازغي ازغي زلمي
هم د شرافت قايل هم يو لېوني زلمي
مونږ يو ننگيالي زلمي په شان د خوشحال خان
دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

اے دَ وطن خاورې ستا دښمن دې هم دښمن زما
 تا باندي قربان، قربان کړم تن او من زما
 هر مدام تياريمه په سرايښي کفن زما
 زه د خپل بابا په شان ولاړيم په ميدان
 دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

سترگې عقابي لرو، زړونه د زمري لرو
 عقل د بابا په شان توره ابدالي لرو
 بل د تاريخ پانې هم مونږه زر زاري لرو
 تابه جوړو وطنه مونږ جنت نشان
 دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

ته د خوشحال خان وطن هم د باچا خان وطن
 ته د ابدالي وطن هم د اېمل خان وطن
 ته جانان جانان وطن ته يې زما خان وطن
 ته دې ما آبراش خټک مذهب او ته ايمان
 دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

پښتونخوا

لاسونه پورته کړئ د پاره د دعا ملگرو
خدا ټی مودی تل ساتي اباده پښتونخوا ملگرو

خدا ټی دی دی سیمې ته یو داسې لوی مقام ورکړي
داسې چې نه وي بله سیمه په دنیا ملگرو

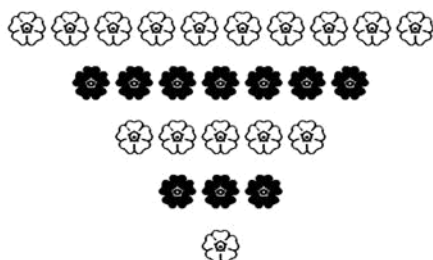
په دغه سیمه کښې اوسېږي ننګیالي پښتانه
چې د هر چا په خله وي بس دغه وینا ملگرو

په پښتونخوا که خدا ټی راڅور کړلو د امن خادر
ورانې دنیا به بیا ودانه شي زما ملگرو

د زور و زور دې کم شي د جابرو جبر
ظلم زیاته چې په نادار وۀ نه شي بیا ملګرو

راځی په جمع چې نن دغسې دعا وغواړو
د بد نظرو مودې اوساتي مولی ملګرو

د پښتونخوا سیمه دې وځاندي خوشحاله دې شي
دې ما آبراش په زړه ده دغه تمنا ملګرو

غزل

چې په تپه مې يکه زار نه کوي
خواص خمسه به يې کار نه کوي

په خله بې گفټ لکه گونگې اونه که
اوتراوتر گوري گفټار نه کوي

خله د مالدار ده چې درانه ويل کا
درانه ويل خله د نادار نه کوي

د چا چې کار وي هم هغه له بنيابي
څوک دې غرض د بل په کار نه کوي

هر هغه کس چې د خواص خاوند وي
زما دفن نه به انکار نه کوي

سپل

(په خصوصي فرمايش د نورالحسن)

خوبه په لوري د خير جانانه زما
وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

د ادیبانو بڼکلې ښار نوښار ته به خو
د خوشحال خان بابا مزار، مزار ته به خو

ییا به راخوپه پښور جانانه زما
وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

د خړ خيبر هغه دنگ غرونه گورو به يې
د ننگيالو د خون رنگونه گورو به يې

بڼه په ډک زړه په ډک نظر جانانه زما
وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

کوهات به گورو هم حسيني جتي ته به خو
د داند فقير غمگين بابا روضي ته به خو

گورو به هم د سوري غر جانانه زما
وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

د خوتري به خامخا کوو سېلونه
هله هم ډېر دي د ليدو بڼايسته خايونه

خاص کر شين غر د لواغر جانانه زما
وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

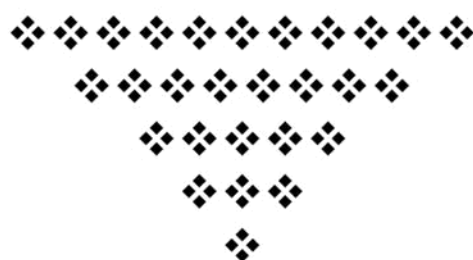
د بڼايسته کرک نه پس د بڼو بڼار دے
د غازي سيال صاحب دا بڼار خه مزیدار دے

اخٲريه هريومزديگر جانانه زما
وايو به بنه پڪني چڪر جانانه زما

واپس به بيا راشو ڪرڪ ته دمه به وڪري
دي ما ابراش خٲڪ په ڪلي ڪني شپه به وڪري

ڪورته به لارشي بيا سحر جانانه زما
وايو به بنه پڪني چڪر جانانه زما

(ڊانڊ فقير او غمگين بابا د دؤو بزرگانو نومونه دي چي
په جٽه اسماعيل خيل ڪني دي او د سويري غر د جٽه
اسماعيل خيلو د يو غر نوم دے)

کافر

که دانایي هر دم فکر د عقبا که
ادنی خه له دلته پایي خان اعلی که

جوړ کافر شه ادم زاد چي رسوانه کړي
خدا ځه هغه کاندې رسوا چي بل رسوا که

هر یو کس به روڼ سحر درته ښکاره شي
ته خچنه آئینه د زړه صفا که

اول تول وکه د خان په خپله تله
تول د بل په خپله تله باندې بیا که

خدا ځه دې نه که چي بیرون مې شي له فکر
هغه څوک چي هر مدام فکر زما که

**(د نور محمد ملنگ د شعري مسودې د
ور کېدو په حقله يو خو شعرونه)**

ځوانه جذبه غټه حوصله وه په ساعت کېنې لاره
ستا د ټول عمر سرمايه وه په ساعت کېنې لاره

پکېنې سرونه هم آهونه اباسين فکرونه
دېنولفظونو خزانه وه په ساعت کېنې لاره

ستا شخصيت او لوړقامت يې عکاسي کوله
لکه شين غرهسې درانه وه په ساعت کېنې لاره

د نزاکت او د جدت نوي رنگونه پکېنې
د بڼايستونو مجموعه وه په ساعت کېنې لاره

ستا د شعري مسودې د ورکېدلو قيصه
لکه بيخي چې افسانه وه په ساعت کښې لاړه

ستا شاعري په دې بې کفې بې سروره ژوند کښې
د کف نه ډکه پيمانه وه په ساعت کښې لاړه

ملنګه بې شکه د ستا وه مگر ستا شاعري
د هر پښتون د سر شمله وه په ساعت کښې لاړه

دې ما آبراش خټک د ژوند په تکه توره شپه کښې
دا د اميد بله ډېوه وه په ساعت کښې لاړه

شرپه شروپ

د بې عقله عقل مند توبه توبه
نصاحت اوري نه پند توبه توبه

د قينچي غوندي په هر ځاى كښي چليري
خله به نه كړي دده بند توبه توبه

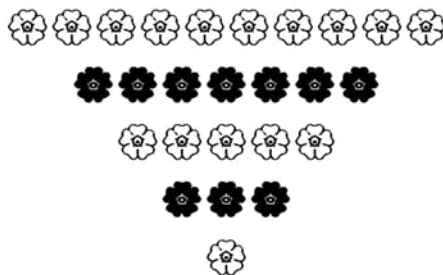
كړپه كړوپ په شرپه شروپ به دي پاگل كه
چي په څه هم وهي شوخند توبه توبه

وازه خله به وي هر ځاى كښي چپ به نه شي
كه يې وتوكه هر چند توبه توبه

قند ته گند او گند ته قند وایي بي عقل
خوري به گند لکه د قند توبه توبه

یو چې و خوري خامخا وړیسي بل خوري
په خپل گند پسې سو گند توبه توبه

زه ابراش تر دې سپمویمه راغلي
یم پېښ شوې په خه گند توبه توبه

نظم مور

شنه لوڅره بيا فضا شوه

شور و غل شو واويلا شوه

توره شپه توره بلا شوه

اچانک پکښې برېښنا شوه

دا برېښنا وه د بمونو

غورځيدل چې د جازونو

پورته بيا د اور لمبې شوې

د اسمان لمنې سرې شوې

سوزېدل څر څر کورونه

په هر لور شول فريادونه

ماشومان په سرو لمبو کښې

سره گلان په سرو لمبو کښې

يو ويل چې بابا جانہ
چرته لارې په ما ګرانہ

بل ويل چې خوږې مورې
يہ زما د زړه ټکورې

دا اورونہ رانہ مړه کە
ما په غېږه کښې اوده کە

استوګن چې د نيران دے
دا بچے د يو افغان دے

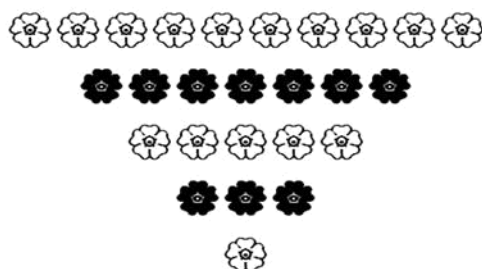
افغان بيا هم په ګدايم
خه بي غمه بي پروايم

چې د هر چا د خدايم
دا بچے د پښتونخوايم

ژوندې ما آبراش سور اور دے
راته کور لکه دگور دے

په غوړونو کښې مې شور دے
دغه شور ديوې مور دے

دغه مور ديو افغان ده
يک يوازي په ميدان ده

پښتون

عجيبه زما فطرت دے عجيبه غوندي پښتون يم
د پښتونه مي نفرت دے عجيبه غوندي پښتون يم

په پښتوچي کړي خبرې د هغوسره په جنگ يم
د پښتورنگين غزل د اور بدوسره په جنگ يم

دروغ نه دا حقيقت دے عجيبه غوندي پښتون يم
د پښتونه مي نفرت دې عجيبه غوندي پښتون يم

د اغيارو رنگ کښې رنگ يم د پښتونه نا خبره
د پره بڼه راباندې لگي د انديا هره سندره

دا مي ننگ دا مي غېرت دے عجيبه غوندي پښتون يم
د پښتونه مي نفرت دې عجيبه غوندي پښتون يم

غزل

لکه تن چې بې له سره بې معنې
داسې زه بې له دلبره بې معنې

تذکره ستا د جمال چې پکښې نه وي
هم ټپه او هم سندرې بې معنې

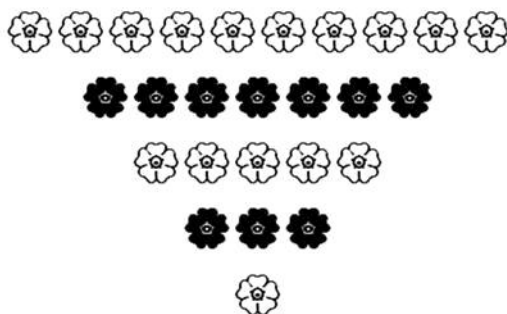
چې په موتي کښې د بل وي د ستانه وي
د سروزرو ملغلره بې معنې

د اخلاص خوند و خوړلت چې پکښې نه وي
ستا په ستوني کښې شکره بې معنې

چې په لاس کښې يې موتي د تورې نه وي
که اغوستې يې وي زغره بې معنې

چې په زور او زر کښې سم ورسره نه وي
داسې سر سره د غره بې معنې

نه خو کې او نه سره زړ لري دا حکه
د آبراش هره خبره بې معنې

د بقا ژوند

ته د سوزېدو د پاره سوزه ته

زه د الوتو د پاره سوزه ته

ته لکه د بت ولاړ ولاړ به وي

زه په وړاندې تلو د پاره سوزه ته

زه د بقا ژوند د ورکېدونې يم

ته د ورکېدو د پاره سوزه ته

اے حاسده دلته کښې هم هلته کښې

ته د سرو لمبو د پاره سوزه ته

زه ابراش د بل په بناد يم

ته د ژړېدو د پاره سوزه ته

خبر و شر

شر د جهالت نښه شربه نوره نه کوو
جهل د ظلمت نښه شربه نوره نه کوو

شر د سپېکدلو نوم، شر د ټیټېدلو نوم
شر د لوړو تنو نوم، شر د کرېدلو نوم
یاد وړاندېدلو نوم یاد وړاندو نوم
شر د ژړېدلو نوم او شر د ورکېدلو نوم

شر د ذلالت نښه شربه نوره نه کوو
شر د جهالت نښه شربه نوره نه کوو

شر د ملا جان تحفه یاد کړه وډ خان تحفه
شر مونږ له را کړي خه! کونډې یتیمان تحفه

يَا دَسْتَا دَسْر تَخْفَه يَا زَمَادَ حَانَ تَخْفَه
مَرگ له يې ورکړي دي کُل کُل ماشومان تَخْفَه

شَر دَ هَلَاکَت نَبِخَه شَر بَه نوره نۀ کوو
شَر دَ جِهَالَت نَبِخَه شَر بَه نوره نۀ کوو

ننگ زموږ او جنگ زموږ علم ته اړتيا لري
توپ زموږ تښتنگ زموږ علم ته اړتيا لري
دَا دَ توري شرنګ زموږ علم ته اړتيا لري
دغه وطن ږنگ زموږ علم ته اړتيا لري

علم دَ حَکَمَت نَبِخَه شَر بَه نوره نۀ کوو
شَر دَ جِهَالَت نَبِخَه شَر بَه نوره نۀ کوو

دا زموږ د رب پيغام، يو قلم او يو کتاب
 دا مو د مذهب پيغام يو قلم او يو کتاب
 دا د هر منصب پيغام يو قلم او يو کتاب
 دغه د مطلب پيغام يو قلم او يو کتاب

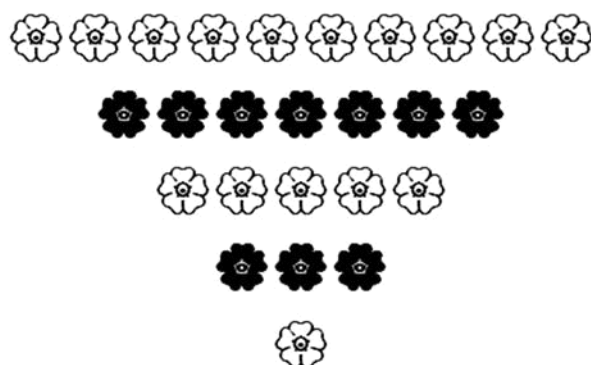
دا د عمارت نښه شربه نوره نه کوو
 شر د جهالت نښه شربه نوره نه کوو

خبر کښي د کاکل سوري لاندې يخ بادونه دي
 خبر کښي د ټنگرو وشرنگا خبر کښي گودرونه دي
 خبر کښي خوشبوي خورې خبر کښي سره گلونه دي
 خبر کښي د جانان تر څنگ رنگ رنگ محفلونه دي

خبر د محبت نښه شربه نوره نه کوو
 شر د جهالت نښه شربه نوره نه کوو

خېر د پرمختگ نامه، خېر د خوشحالی نامه
 خېر د انگوسرخي خېر د رنگيني نامه
 ياد بڼاپيري نامه ياد بڼاپيري نامه
 وایمه ابراش خٲک خېر د ودانی نامه

خېر دے د زینت نښه شربه نوره نه کوو
 شر د جهالت نښه شربه نوره نه کوو

غزل

خپل همت وژاړم که داسترې سفر وژاړم
که نه د کلي نه ورک شوې خپل دلبر وژاړم

په هره خونه او کوټه او په در اوور وریږي
کومه کوټه او خونه وژاړم، کوم در وژاړم

وزیرستان وانه وژاړم که د زرۍ پښور
لغمان وژاړم که هلمند که هشنغر وژاړم

ته د بارودو ګرډوړوند کړې زه دې هم نه وینم
ستاسترګي وژاړم که دغه خپل نظر وژاړم

جرات به غواړي تش په دې باندې به کاروه نه شي
په ځای د اوښکو که د وینو سمندر وژاړم

ابراش په دوه ځایه مین یم اخر څه وکړمه
هله کابل او که نه دلته پښور وژاړم

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library